N:r 21. Årg. 19. 1 NOV. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Tre samverkande krafter i vårt missionsarbete, II. — Från hemarbetet. — Det religiösa virrvarret i Kina, I. — Chikungshan. — Brefafdelningen. — Böne- och tacksägelseämnen. — Personliga meddelanden. — Missionärernas adresser. — Hans stjärna i Östern. — Försäljning.

Tre samverkande krafter i vårt missionsarbete.*

1 Tess. 1: 2, 3.

II.

Det heter, att "genom tron frambar Abel åt Gud större offer än Kain", och "genom tron offrade Abraham Isak, när han sattes på prof". När främlingssinnet är bevaradt, och Guds barn blifva eniga om att hafva med Gud att göra, då samla de icke så mycket här nere på denna sidan Jordan utan skicka så mycket som möjligt före hem. Hvad få vi då att skicka före hem, om Gud får hand om våra hjärtan? Jag tänker många missionsvänner skola, när de komma in i härligheten, få se de skatter, de hafva skickat före: sådana som de hafva bedit, arbetat och offrat för, hinduer och negrer, kineser, f. d. människoätare och andra, frälsta genom Jesu namn och Jesu blod. Se, det är skatter i himmelen! Och hur mycket annat har icke Gud att gifva oss, om han i oss får bevara främlingssinnet genom tron! Det är genom tron och trons bön, som vi, Guds folk, kunna draga ned välsignelse från Gud först och främst öfver församlingen här hemma. Och denna nådesdagg af Guds kraft kan ock sträcka sig ut till hednavärlden. Jag läste helt nyligen för andra gången igenom prosten Ussings missionshistoria. Han talar där om, huru Gud har fört fram sitt verk bland hedningarna under tider af oro och andlig död i de s. k. kristna länderna, och så drager han också fram bilder från hednavärlden, bl. a. från Söderhafvets öar, och berättar, hur Herren där för några årtionden tillbaka vann många af deras vilda kannibaler. Stora skaror hade blifvit öfvertygade om evangelii sanning, men icke alla hade blifvit delaktiga af pingstens välsignelse. Så började missionärerna därute bedja om väckelse. De skrefvo också hem till sina vänner och bådo: "Hjälpen oss att bedja Gud om en väckelse öfver Söderhafvets öar!" Och Gud hörde sina barns böner. En väckelse utbröt på en af de mindre öarna. Den spred sig från ö till ö, tills tusentals öar hade blifvit berörda. Ja, det fanns på vissa öar icke en enda inföding kvar, som icke kände Gud. Och väckelsen höll på i tre hela år och gick fram med nästan oförminskad kraft.

Om det någonsin har varit behof af församlingens bön om väckelse, så är det nu. Vi hafva påminnts därom redan förut i dag. Hvad vi behöfva här hemma i vårt land, för att Gud skall kunna afvända krigets gissel ifrån oss, är väckelse. Och jag är alldeles öfvertygad om, att ingenting annat kan afvända faran ifrån oss. Men väckelse behöfves också ute i hednavärlden. Det behöfves en väckelse i Guds församling ute på missionsfältet, för att den må kunna vara ett ljus och ett salt och en stad på berget. Vi, som genom tron stå i förbindelse med Gud, kunna *draga ned* denna kraft öfver församlingen, öfver vårt folk, öfver hednavärlden och öfver hednaförsamlingen.

Men det står ock, att aposteln tackar Gud icke

* Föredrag vid S. M. K:s höstmöte af missionär Rikard Andersson i Betesdakyrkan i Stockholm.

blott för tessalonikernas tro utan också för deras *kärlek*, för deras verk i tron och deras *arbete i kärleken*. Aposteln säger på ett annat ställe: "I Jesus Kristus gäller hvarken omskärelse eller förhud något utan *tro, som är verksam genom kärlek.*" Han säger också: "Om jag hade tro men icke hade kärlek, så vore jag intet." Han menar: då hade jag ingen kraft, vore jag till ingen nytta, ingen välsignelse. De flesta af oss hafva säkert läst den älskliga berättelsen om grefve Zinzendorfs omvändelse, hur han blef en missionsarbetare och fick vara med om att sända ut evangelium till många länder. Han kom en dag att stå inför en tafla, den korsfäste Kristus. Nederst stodo dessa ord: "Detta har jag gjort för dig — hvad har du gjort för mig?" Från att vara en ung världsman, som blott lefde sig själf, blef han genom dessa ord förvandlad till en mogen Jesu Kristi lärjunge. Och hur i grund förvandlad blef han icke! Han gaf Gud allt, hvad han ägde. Han gaf ut sig själf för att göra Jesus, honom, som hade älskat honom, känd på jorden. Detta är kärlekens *inspirerande* verkan.

Men kärleken behöfver också näring, och den finner näring i själfva källan, Jesus Kristus. "Kristi kärlek", säger aposteln, "tvingar oss, som hålla så före, att om en har dött för alla, så hafva ock alla dött." Det blir kärlek till honom, när vi *stanna inför honom* och hvad han har gjort för oss. Då tränger *hans kärlek* in i våra hjärtan, och så går den ut till våra medmänniskor. Vi, missionsarbetare, därute bland hedningarna, behöfva en kärlek, som icke blott är på läpparna, utan som verkligen tager sig uttryck i lifvet i ett öfverflödande mått. Jag tänker många af oss ha läst om pastor Hsi, hur han blef vunnen för Herren. Hvad var det som gjorde, att denne väldige konfucianist, som hade sitt hjärta alldeles befäst mot Kristus och hans lära, föll till föga? Det var den kärlek, som utstrålade från missionär David Hill. När denne fick veta, att den bekante konfucianisten Hsi kommit för att besöka honom, gick han honom till mötes, och när Hsi fick se David Hills ansikte och den kärlek, som strålade ut från det ansiktet, var allt hans motstånd brutet. Så skola ock vi genom att stå i förbindelse med Kristus och låta hans kärlek strömma in i oss, kunna utstråla hans kärlek. Jag minns ett tillfälle, då vi i Karlskoga praktiska skola hade en lektion i elektricitet. Vår lärare tog fram en liten stålställning och fyra eller fem fyrkantiga stålbitar, och så sade han: "Denna stålställning är en elektromagnet." Så tog han en af stålbitarna och rörde vid den platta, som var fäst vid stålställningen. "Men", sade han, "I sen, att här finns ingen magnetkraft". Så kopplade han en liten tråd från ett elektriskt batteri till denna platta, och nu blef den på en gång förvandlad till en magnet. Nu tager han stålbit efter stålbit och fogar den till stålskifvan. Hvarje stålbit, som förut icke var magnetisk, blef genom beröringen med elektromagneten själf i ett enda ögonblick magnetisk, en dragande kraft. För mig har detta blifvit en bild af Jesu Kristi kärlek. En själ, som icke är fylld med Kristi kärlek, äger ingen dragningskraft, men genom beröringen med Kristus blir han en magnet, genom hvilken Gud kan draga själar till sig. Så kan en människa blifva en magnet, som drager andra med sig till Kristus. Gud håller på att foga den ena själen till den andra i sitt rikes uppbyggande genom den kärlekens kraft, som utstrålar från hans barn. Det är så skönt att stanna inför detta. Jag har i Kina med egna ögon sett, huru en själ, vunnen för Gud, har fått vinna många andra. Detta är kärlekens kraft. Gud säger hos profeten Hosea: "Jag drog dem med *lena* band, med *kärlekens linor.*"

Det är kärlekens kraft, som drager, och det är kärleken, som *gör arbetet så lätt* för oss. Äro våra hjärtan icke fyllda med kärlek till Jesus, så sakna vi den bärande kraften, och arbetet blir då så tungt, så svårt. Det berättas om Jakob, att han hade Rakel så kär, att de sju år, han arbetade för att vinna henne, syntes honom allenast som några få dagar. När vi älska Jesus, då blir arbetet i hans tjänst för oss en glädje. Hvad som annars skulle synas oss mödosamt och långt, blir som blott några få dagars arbete.

Så kommer den sista af dessa verkande krafter. Aposteln säger om tessalonikerna, att han tackar Gud för *deras uthållighet i hoppet.* Hvad var detta för ett hopp? Det var hoppet om Jesu Kristi återkomst. Aposteln säger: "De förkunna själfva om oss, hurudant inträde vi gjorde hos eder, och huru I omvänden eder till Gud från afgudarna till att tjäna den lefvande och sanne Guden och till att *vänta hans Son från himmelen.*" Det är detta hopp, han på ett annat ställe kallar "*härlighetens hopp*". Det är hoppet om Jesu Kristi återkomst, som för oss framåt såsom en missionerande församling, som icke blott inspirerar utan tillsammans med tron och kärleken uppehåller oss i vårt arbete. Vi se också i Guds ord, hvilken stor plats detta ämne, Jesu Kristi andra tillkommelse, har. Det berättas om Hudson Taylor, den man, som kanske har gjort mer för Guds rikes utbredande på jorden, än de allra flesta, att, när han satt vid sitt skrifbord med sin karta

öfver Kina framför sig och såg denna väldiga kontinent och visste, att hedendomen där rådde, att Jesu namn på de flesta platser där ännu icke var nämndt, så tog han fasta på det löftet: "*Se, jag kommer snart.*" Det berättas, att det var just detta hopp, som kom öfver honom med en så obetvinglig makt, att han lade sig i Guds hand — svag, som han var, bruten till sin hälsa och med mycket liten utsikt till framgång — för att sända evangelium till Kinas 18 provinser. Någon har räknat efter och funnit, att i Nya testamentets 260 kapitel nämnes det 320 gånger om Jesu Kristi återkomst. Guds församling i den första tiden *väntade*, att Jesus skulle komma åter. Tessalonikerna stodo väntande. De stodo liksom apostlarna med upplyftade hjärtan. Liksom när prästen gick in i det heliga för att offra rökelse, folket, medan rökelsen steg upp, stod utanför och väntade, att han skulle komma tillbaka, så stod Guds församling i den första tiden med upplyftad blick, med blicken *vänd mot det heliga* och väntade, att vår store Öfverstepräst skulle komma tillbaka. Denna väntan efter Kristus synes vissa tider ha varit alldeles utdöd inom Guds församling. Men nu, den dag, som är inne, är det många, som stå med blicken upplyftad och vänta Jesu återkomst. Tid och stund veta vi icke, det är alldeles visst. Men vi veta, att Herren Jesus har sagt till oss: "Sen på fikonträdet. När dess kvist redan har blifvit mjuk och löfven hafva spruckit ut, då veten I, att sommaren är nära. Och när I sen allt detta, så veten I, att det är nära för dörren, men lyften då upp edra hufvuden, ty då nalkas eder förlossning." Huru långt det har gått, veta vi icke, eller om Kristus kommer i dag eller i morgon. Men vi känna, att hoppet om hans återkomst inspirerar oss i arbetet för honom. Hoppet om hans återkomst bevarar oss i ett rent sinne. Hoppet om hans återkomst håller oss redo, så att vi icke blifva bofasta här på jorden och söka vårt eget. Gifve Herren, att hvad som utfördes genom den lilla församlingen i Tessalonika, må i tusenfaldig grad blifva utfördt genom hans församling i vår tid genom tron, kärleken och hoppet om Jesu Kristi återkomst! Amen.

Från hemarbetet.

Från en åldrig missionsvän i landet skrifves:

Fast lilla "Senapskornets" syförening på grund af min ålder upphört, ville dock vännerna i år ändå försöka få ordna en liten försäljning. Men lokal och talare nekades oss med anledning af utgifterna till mobilisering, Röda kors- och samaritkurser. Den käre *Herren*, hvilken all ära tillkommer, hade dock annorlunda beslutat, och i hans namn beslöto vi att komma tillsammans en afton för att göra ett "sammanskott (som aposteln kallar det) för de heliga" i Kina.

Det blef en ljuflig sammankomst — jag önskar ni varit med. Sedan vi anbefallt och lagt vår sak i Herrens hand, dracks kaffe, och sedan lades efter bön och sång offren på Herrens altare. Glädjen lyste i allas ögon, så det var icke af tvång, utan hvar och en gaf, som då Herren satt vid offerkistan, efter sitt hjärta. Herren Jesus skall hafva äran för allt! Mig har förunnats den glädjen att få öfversända offren med bön till Gud, att han i nåd rikligen må välsigna dem. Min tanke är, att krigets fasor ha bidragit till att öppna Guds barns hjärtan för missionen.

Det religiösa virrvarret i Kina.

Af *Ngo Poon-chew*. Redaktör af Chung Sai Yat Po.

I.

Förhållandena i Kina äro för närvarande ganska oklara. Detta visar sig i synnerhet på det politiska och det religiösa området. Jag vill här särskildt fästa uppmärksamheten på det senare samt söka framvisa orsakerna till och verkan af den villervalla, som på det religiösa området råder bland mitt folk.

Det närvarande läget kan knappast få en tydligare belysning än den, som gafs under ett besök, jag nyligen gjorde i min födelseby. Hösten 1910 reste jag hem efter 30 års oafbruten vistelse i Amerika. Jag väntade att få se stora förändringar men blef öfverraskad att finna en fullkomligt radikal omdaning. Då jag år 1879 tillbad i det tempel, som var helgadt åt byns skyddsgud, trängdes tillbedjarne därinne; nu åter var det öfvergifvet. Endast tempelväktaren, en min släkting, fanns ännu där. Han sade: "Tiderna ha grundligt förändrats, sedan du var här. Då tillbådo alla i detta tempel, nu komma inga andra än gamla män och kvinnor, och dessa smyga sig hit, liksom vore det en skam att tillbedja. För endast några veckor sedan samlades de äldstes råd för att öfverlägga, om ej templet borde förvandlas till skollokal. Endast brist på pengar hindrade dem från att sätta sin plan i verket." Den gamle mannens ord uttalades med en ton af misströstan och ogillande. Att man i så hög grad hade förlorat tron på fädernas religion, var för honom ett bevis på ett allmänt förfall, hvilket förr eller senare skulle medföra undergång för hela samhällsbyggnaden.

I den inre helgedomen blef jag vittne till, huru en grupp icke-kristna kineser skämtade öfver några, som där utförde hedniska ceremonier. Det är i synnerhet de unga, som till största delen öfvergifva sina fäders religion och i själfva verket småningom slita sig lösa från alla hämmande band, äfven sådana, som en hednisk religion pålägger.

De samverkande orsakerna till det förändrade tidsläget äro flera. Vi nämna tre: 1) kristendo-

mens utbredande i landet, 2) inflytandet af Europas civilisation och 3) folkets gradvisa utveckling till självständigt tänkande.

Evangelii spridning har i Kina under senare tider varit märklig. Den frigörande sanningen har genomträngt alla samhällslager. Kinesiska evangelister och pastorer hafva genomvandrat landet i alla riktningar. I tid och otid hafva de öfverallt förkunnat frihetens evangelium. Verkningarna af deras arbete kunna vi spåra i den närvarande religiösa omhvälfningen. Okunnigheten försvinner, då intelligensen vaknar, och vidskepelsen flyr för sanningen liksom mörkret för den uppgående solen.

Kineserna hafva vidare genom resor, handelsförbindelser och personligt umgänge trädt i närmare beröring med de hvita, och detta har å sin sida verkat omdanande i flera hänseenden. De hafva rönt djupa intryck af den västerländska andan och betrakta därför nu sina fäders föreställningar som blott öfvertro.

Under de senare åren hafva många af vårt folks ungdom fått sin utbildning såväl i missionsskolor som i moderna skolor, upprättade af kineserna själfva. Många unga, såväl män som kvinnor, hafva också besökt utländska skolor och vid sin återkomst till hemlandet spridt kunskap om de förhållanden, som råda hos andra folk. Moderna idéer hafva sålunda vunnit spridning genom skolor, tidningar, föreläsningar, nya böcker, telegraf, järnvägar o. s. v. Följden har blifvit, att vårt folk börjat tänka fritt och därmed frigjorts från vidskepelse men också förlorat tron på den gamla religionen.

Slutligen har den politiska omhvälfningen skakat samhällets grundvalar icke blott i politiskt och socialt utan också i religiöst hänseende. Mitt folk befinner sig därför nu i ett tillstånd af villervalla, och dess andliga horisont är fördunklad af kaotiskt mörker.

Ett sådant läge är olyckligt, och intet folk kan i ett sådant tillstånd gå framåt. Insiktsfulla kineser äro medvetna om faran och arbeta med ifver på att afvända den. De medel, de använda, äro dock af så skiljaktig och sinsemellan stridande art, att oenighet mångenstädes uppstått.

Den upplysta konservativa delen af folket önskar upphöja konfucianismen till statsreligion. De tro sig nämligen kunna bevara den sedliga och andliga kraften hos folket genom den sedelära, som Kong-tse förkunnade. Ledarne i denna rörelse äro några få män af den gamla skolan, och dessa stödjas i sin verksamhet af en stor mängd mindre upplysta konfucianister.

Ledarne, bland hvilka särskildt märkes Kang Yu-wei*, äro alla kantoneser. De hafva växt upp under inflytande af den strängaste konfucianism, och för dem är det ofattligt, att den kinesiska staten och civilisationen kunna bevaras på någon annan väg än genom upphöjande af konfucianismen till statsreligion. De hafva lagt märke till, huru ungdomen genom att frigöra sig från de återhållande band, fädernas religion pålade, och genom att ringakta lag och ordning drifva hän i riktning mot radikal socialism. Att ett sådant förhållande inträdt, tillskrifva de konfucianismens sjunkande anseende men ej dess inre kraftlöshet och oförmåga att afvända ett dylikt förfall.

Genom dessa ledares personliga inflytande startades för någon tid sedan en rörelse med syfte att vinna statens erkännande af konfucianismen såsom det mest lämpliga medel att upprätthålla lag och ordning i landet. Före den revolt, som hade till mål att störta Yuan Skikai, bestodo dessa ledare af män tillhörande framstegspartiet, men när detta okloka försök att medelst vapenmakt afsätta presidenten misslyckades, öfvergick ledningen till den gamla skolans män, hvilka voro konservativa utan att dock gifvetvis vara reaktionära. Dessa hafva öfvat starkt tryck på regeringen, och det var under inflytande af detta tryck, som presidenten utfärdade sitt märkliga edikt rörande vikten och nödvändigheten af Konfucii sedelära. Jämför med detta edikt hans välkända uppmaning till Kinas kristna församlingar att hålla den 27 april 1913 såsom en allmän bönedag för republikens välfärd!

Dessa ledare söka på allt sätt öfvertyga anhängarne af andra religioner inom riket, att de ingalunda hafva för afsikt att på dem utöfva något religiöst tvång. De hålla tvärtom, säga de, på tolerans. På samma gång använde de allt sitt inflytande för att förmå konstitutionsutskottet att införa följande passus i republikens konstitution: "Konfucianismen skall gälla som Kinas nationella religion, men religionsfrihet tillförsäkras alla."

* Kang Yu-wei är äfven känd bland oss svenskar. Efter statshvälfningen 1898, då han landsförvisades, bebodde han nämligen under flera år en villa nära Saltsjöbaden.

Chikungshan.

Cirka 2,000 fot öfver hafvet och sex timmars järnvägsresa från Hankow, på gränsen mellan de båda provinserna Honan och Hupeh, ligger detta berg, som nu under en följd af år utgjort en kär tillflyktsort för en skara missionärer under somrarnas hetta. Från att vara alldeles obebodt ha under årens lopp en hel mängd villor här byggts, och för hvarje år ökas de besökandes antal. Goda vägar äro anlagda i stället för de förra gångstigarna. De sanitära förhållandena efterses noga. Post- och telegrafstation finnas under sommaren och särskild polisbevakning. Baddamm, en vacker kyrka, härlig luft och vacker utsikt öfver bergen bidraga till att göra platsen till en verklig vederkvickelse och hviloort. Mer och mer börjar det betonas, att missionärernas andliga och lekamliga hälsa är missionens största kapital, hvarför en hvilotid under sommaren är af stor betydelse. För dem som behöfva det och kunna få tillfälle att begagna sig däraf, är en vistelse på en plats lik denna att förlikna vid nytt lifsblod i kroppen.

Härtill bidraga i hög grad tillfällena att få idka umgänge med andra arbetare i Herrens vingård och att tillsammans med dem uppbyggas kring Guds ord. Sedan flera år tillbaka har, såsom be-

kant, fröken Burén haft en villa här på berget, och många äro de af våra syskon, som här fått hvila och vederkvickelse. I år förunnades det mig och de mina att tillbringa sommaren här. Vi stå nu vid tiden för vår återresa, och jag vill i korthet meddela något af våra minnen och intryck. Är man viss på, att man verkligen är här med Guds goda välbehag, då är den första känslan en känsla af frihet från alla de omsorger, som annars under arbetet dagligen möta. Jag skulle vilja jämföra det med en husmors känslor, då hon för någon kortare tid slipper undan alla hushållsbekymmer. Vi äro ju kallade att "sätta fram mat i rätt tid åt Guds husfolk", och den plikten vilja vi ej undandraga oss, men då andra finnas, som göra det i ens ställe, då känner man sig lugn och trygg.

Som jag redan nämnt, ha vi haft rika tillfällen till uppbyggelse. Hvarje söndag predikas det på engelska och svenska eller norska, samt på kinesiska. Om söndagsaftnarna ha vi ett gemensamt sångmöte ute på Kina Inlandmissionens stora gård. En massa stolar och soffor flyttas fram, och under det strålande skenet af en stor luxlampa från Sundbyberg samlas största delen af bergets invånare. Det står hvar och en fritt att välja en sång, och under loppet af något mer än en timme omväxla på så sätt sång och bön. Äfven förekommer solo, duett- eller kvartettsång. Dessa aftnar äro mycket efterlängtade.

Det nya sommarhemmet.

Hvarje sommar brukar en konferens för uppbyggelse hållas, då ofta välkända talare från England eller Amerika bruka vara närvarande. Under en följd af år har det nämligen praktiserats, att framstående talare ombedts att besöka sommarsanatorier för missionärer i Indien, Kina, Japan och andra länder, just med det syftemålet att vara dem till hjälp. Vi få ju själfva uppbygga oss och andra under året nästan dagligen, men få ej tillfälle att sitta ned kring Guds ord och inhämta. I år hade vi den förmånen att få besök af mr Sherwood Eddy, bekant för sitt arbete bland Indiens och Kinas studerande. Han är medhjälpare till dr John R. Mott och har själf varit missionär i Indien under en följd af femton år, hvarför han, bättre än många andra förstår att tala till missionärer. Det var den bästa och mest gifvande konferens, jag varit med om, så vidt jag kan minnas. Guds ord kom så rannsakande, uppfordrande men ock hugsvalande till oss alla, och det finnes nog icke en af oss, som ej känner sig besjälad af den tanken, att det kommande arbetet för Herren Jesus skall blifva mera helt och odeladt. Tillfället att få vara med om denna konferens var väl värdt alla en resas omkostnader och besvärligheter.

Det verkar ock i hög grad uppfostrande att så här, under en längre tid, få vara tillsammans med syskon af olika nationalitet och olika bekännelse. Man finner att det, trots en del yttre skiljaktigheter, dock är så öfvervägande mycket, som förenar, att man totalt bortser från mindre viktiga saker. Man lär känna hvarandra som bröder och systrar i Herren, låt vara tillhörande olika regementen, men dock kämpande för samme Herre och Konung.

I går afton var det arrangeradt, att alla arbetare tillhörande Kina Inlandmissionen jämte med densamma associerade, såsom vi svenskar och våra tyska syskon, skulle hafva en gemensam "picnic" ute i det fria. Hvarje hushåll skulle kontribuera, men vi skulle äta gemensamt. Denna plan realiserades ock, ehuru vi fingo hålla oss på verandan och gårdsplanen, emedan vädret var litet hotande. Vi tillbringade en särdeles angenäm afton tillsammans. När kvällsmaten var afäten, tändes luxlampan (1,000 normalljus), och så började sång och tal. Hvad som icke gjorde minst intryck, var, då vår tyske broder, herr Witte, i ett varmt anförande vidrörde det krig, som nu pågår mellan England och Tyskland, men hurusom han var förvissad om, att intet kunde rubba de känslor af vänskap och kärlek, som förenade dem som arbetade för Jesus i Kina, samt uttryckte sin öfvertygelse om, att i fall det skulle komma därhän, att den mission, han representerade, skulle komma i penningeförlägenhet tillföljd af kriget, Kina Inlandmissionen skulle vara den första att hjälpa dem. Han tackade dem ock för de engelska missionärernas taktfullhet att taga ned sin unionsflagga från sin matsal, så snart kriget utbröt. Mr Joyce förklarade såsom representant för England, att han aldrig hållit af missionär Witte så mycket som nu och försäkrade honom och de öfriga tyska syskonen om sina och alla öfriga britters varma kärlek och sympatier. Så sjöngs på engelska den sköna sången "de trognas syskonband", och en annan minnesrik afton lades till många andra.

Nu är sommaren här för oss slut. Vi ha att gå ned från berget. Jesu lärjungar mötte något helt annat, då de kommo ned från berget, än hvad de bevittnat på detsamma. Detsamma blir kanske vår

erfarenhet. Men vi vilja behålla i minnet mr Eddys sista lystringsord till oss: "Varen vid godt mod, det är jag!"

August Berg.

Utdrag ur bref.

Fröken *Anna Eriksson* skrifver från *Hancheng* den 28 juli:

Vi äro samlade här tio kvinnor för att bättre lära känna Jesu Kristi kärlek och få del af hans nådegåfvor samt sedan också bättre kunna tjäna honom och utsprida ryktet om hans godhet. Herren har i nåd hållit sin hand öfver oss under den månad, vi varit samlade, så att vi trots värmen fått vara friska. Jag undrade, hur det skulle gå för kvinnorna att arbeta den här tiden, men det har gått utmärkt bra. De äro uppe ganska tidigt, medan luften är sval, och läsa sedan hela f. m. På e. m. ha vi blott två timmars läsning utom aftonbönen kl. 6. De äro så flitiga, glada och tacksamma för den hjälp, de få. Jag prisar Gud hvarenda dag för hans outsägliga nåd att låta mig få vara under hans vingar och, i den lilla mån jag kan, förhärliga hans namn på jorden. Vilja händerna slappas, så stärker han. Vill modet falla, ger en blick på honom nytt mod. För allt vet han råd. Saliga tillflykt! Ack, att all världen ville till den frälsningsklippan fly!

Missionär *David Landin* skrifver den 6 sept. från *Yuncheng:*

Lyckligt och väl hitkom jag i syskonen Bergs sällskap lörd. den 29 aug. Samma dag var samlingsdag för eleverna, och jag är glad kunna säga, att vädret i år icke utgjort hinder för någon att komma. Endast två elever ha ännu ej kommit, den ene på grund af sjukdom. Vi ha därför kunnat börja vårt arbete från första veckan, ehuru värmen gjort, att vi endast läsa 4 timmar dagligen.

I dag ha vi också återupptagit vår söndagsskola och vårt K. F. U. M.-arbete. Vi hoppas få utveckla det sistnämnda, då den anställde K. F. U. M.-sekreteraren Wang anländer. Han är nu i Tientsin för att öfvervara Mr Eddys möten, till hvilka också br. Wester jämte evangelisten Wang Chi hai ämna resa i morgon. *Bedjen för oss, att vi må kunna vinna många unge män för Kristus!*

I ett privat bref skrifver missionär *Malte Ringberg* den 30 juli från Mienchih:

Min hustrus och min församling heter Jong-ning (= den eviga friden). Dess centrum, staden med detta namn, ligger sex svenska mil härifrån, men många af de kristna når jag efter 4 mils vandring eller ridt. I själfva verket går jag i regel, ty resorna bli dyra.

På grund af de ständiga röfverierna borde platsen och distriktet snarare heta "den eviga ofriden". Vårt distrikt, dit ingen annan utländing än jag når fram på grund af det geografiska läget och den naturliga terrängen (berg), sträcker sig emellertid ytterligare 10 sv. mil i sydost och sydväst. En tur till staden i sydost, Songhsien, skildrades något i S. L. i våras. Till staden i sydväst, röfvarnas bergfäste och stamort, Lo-si, önskar jag innerligt att snart kunna komma. Kärror kunna ej komma fram, men en stig för mulor slingrar sig öfver bergen. Vi ville så gärna öppna ett gatukapell där, om några vänner ville hjälpa oss dels med pengar till lön och hyra, dels med att bedja fram rätte mannen för detta arbete. Vi utländingar äro ett mycket dåligt surrogat för en välsignad, andefylld infödd evangelist.

* * *

Hoyang, She. den 30 juni 1914.

Kära missionsvänner!

Den sista tiden har jag haft en hel del sjukvård att lägga hand vid, och jag vill tro, att det arbetet ej varit förgäfves, ty hvar och en af patienterna har köpt en eller flera böcker. Jag ställer den fordran på alla, som komma för att få hjälp, att de skola köpa en från engelskan öfversatt bok, Traveller's guide, d. v. s. ett slags handbok för resande genom tiden mot evigheten, en utmärkt bok, som spridts i England till ofantlig välsignelse. En sådan bok köpa alla samt ej så få äfven Nya Testamenten.

Men det var ej om sjukvården, jag ämnade skrifva, utan om hvad jag nämnt i samband därmed — bokförsäljningen. Spridningen af det tryckta ordet har varit och förblir en ofantligt viktig del af arbetet. Predikantens röst tystnar snart, men den som medför ett ex. af Nya Testamentet eller en del däraf, medför ett tyst men ett det mäktigaste vittnesbörd och medel till frihet och förlossning i Kristus Jesus. "Är icke *mitt ord* såsom en eld och likt en hammare, som sönderkrossar klippor?" "Guds ord är skarpare än något tveeggadt svärd". Sista tiden har jag tänkt ej så litet på detta problem: Huru få till stånd en effektiv kolportörsverksamhet? Så kom härom dagen den tanken för mig: Borde jag ej delgifva vännerna hemma mina planer och så allra först få stöd i förbön, sedan kanske äfven på annat sätt, om Herren så leder något hjärta? Jag förestår sedan ett par år tillbaka såväl kolportörsarbetet som bokförsäljningen i allmänhet i våra två distrikt. Tyvärr har ej kolportörsverksamheten varit särdeles blomstrande de sista åren till följd af brist på medel. Jag har endast haft en bokspridare ute, som underhållits af Brittiska och Utländska Bibelsällskapet. Vid jultiden, då han kom åter från en resa, hade han en synnerligen uppmuntrande rapport att afgifva samt namn på 7—8 personer, hvilka visat särskildt

allvar i sökandet efter sanningen. Mitt hopp är att om möjligt få en hel liten trupp af bokförsäljare och kunna sända ut två och två i olika riktningar.

Af en ordnad och systematiskt utförd kolportörsverksamhet kan man spåra välsignelse särskildt på tre sätt:

1. För hedningarna eller massorna i stort. Guds lefvande ord blir spridt och kändt, och tusenden, som aldrig komma öfver vår tröskel, bli i tillfälle att sitta ned och i stillhet lära om honom, som är världens ljus.

2. Vi blifva i tillfälle att uppsöka och komma i beröring med sökande själar, som antingen förut läst något eller hört evangelium predikas. Kolportören har sig ålagdt att teckna ned namn och adress på alla sådana personer, för att de sedan, då tillfälle ges, ånyo må besökas och uppmuntras.

3. Äfven församlingen såsom sådan gör en direkt vinst. På hvad sätt? Med församlingen förenas tid efter annan unga, förhoppningsfulla män, som afgjort sig för Kristus och beslutat att tjäna honom. Hur allvarligt beslutet vid dopet än må vara, ha vi erfarenhet af, hurusom många både genom brist på vaksamhet och erfarenhet råkat i svårigheter, stundom äfven fallit i svåra synder. Kolportörsarbetet kunde för sådana unga män bli af mer uppfostrande betydelse och förekomma dylika fall. Dessa unga män kunde, så snart tillfälle därtill gåfves, sändas ut med en äldre beprövad broder. På detta sätt lärde man känna såväl deras naturliga kynne som andliga gåfvor. Så ofta min tid medgåfve, skulle jag kalla dem alla tillsammans, och så skulle vi bege oss ut på en gemensam tur. Vi skulle då hvarje gång besöka olika byar och köpingar, som förut genomvandrats af bröderna. Böcker skulle säljas och traktater utdelas äfven då. Sökare skulle uppsökas och uppmuntras. Men detta skulle på *denna* vår färd utgöra endast en del af arbetet. Ungefär halfva dagen skulle användas till bibelstudium och bön på något värdshus eller möjligen i något hem, som öppnats för oss. Detta tillvägagångssätt skulle förvisso vara det mest effektiva vid fostrandet af arbetare. Dessa unga män skulle på detta sätt från början blifva värmda och få håg och lust till verksamhet för Herren.

Detta är nu den plan, som jag så gärna önskade blefve verklighet, ty jag tror, att Herrens namn därigenom skulle blifva förhärligadt och en ny lifsström tillföras våra församlingar. I dessa tider ha vi de rikaste tillfällen till verksamhet utåt, och någon brist vore ej heller på krafter, blott den ekonomiska bärkraften räckte till. Om Gud genom dessa rader får tala till något hjärta om detta stora behof — ett behof som, om det blir fylldt, måste verka välsignelserikt både utåt och inåt — så vill jag nämna, att 150 kronor räcka till underhåll af en kolportör ett helt år. Men med dessa rader följer framför allt en vädjan, som är Jesu egen: "Bedjen skördens Herre, att han utsänder arbetare i sin stora skörd!" Bedja vi denna bön af hjärtat, skall Herren äfven visa oss, hvilket offer han personligen fordrar af oss, för att vår bön och Herrens önskan må blifva verklighet. Herren hjälpe oss att insätta all kraft och bruka alla de medel vi kunna för att bringa de förlorade till korsets fot, innan skuggorna falla och tillfällena flytt.

Eder i Herren förbundne
Josef Em. Olsson.

Böne- och tacksägelseämnen.

Från broder Bergling har nyligen anländt ett bref, afsändt under juli månad, hvari han beder om förbön med anledning af att husvärden i Hoyang förklarat, att han på grund af ekonomiskt trångmål måste säga upp missionärerna till flyttning, såvida ej missionen köper huset af honom. Då köpesumman uppgår till omkring 3,800 kronor, ställer sig detta ganska svårt under närvarande förhållanden. I nära 11 år har missionen förhyrt detta hus. Det skulle därför kännas svårt att nu nödgas lämna det. "Må vi därför", skrifver broder Bergling, "förena oss i bön, att Herren, som allt förmår, måtte på ett eller annat sätt bereda oss möjlighet stanna kvar i vårt kära hem!" Visserligen är från mänsklig synpunkt tiden redan förbi, men vi hafva ofta fått vara vittne till, att Herren hjälper, förr än vi haft tillfälle att ropa till honom.

Vi hafva stor anledning att tacka Herren, att det efter krigets utbrott lyckats oss att sända ut medel tre gånger till Kina. Låt oss bedja, att vi alltfort må finna utväg att sända de våra undsättning, och att missionsvännerna må bli i stånd att fortfarande understödja verksamheten!

Kina Inlandmissionens ledare ute på fältet, mr *Hoste*, skrifver den 24 sept.: "Kina är i det hela taget lugnare, än det har varit, och vi vänta mycken välsignelse under de kommande månaderna".

Personliga meddelanden.

Fröken *Anna Rosenius*, som år 1907 utreste till Kina såsom S. M. K:s missionär, har i sommar ingått äktenskap med pastor *C. O. A. Sphira*, tillhörande Augustanasynoden. Vi tacka Gud för den tid, vi ha fått ha denna syster ibland oss och nedbedja öfver henne och hennes make Guds rika välsignelse. Pastor och fru Sphira ha sitt verksamhetsfält i Honan på stationen *Yuchow*.

Missionär *Andrew Ericsson*, som på grund af svag hälsa redan i våras af läkare bestämdt afråddes att resa till Kina men det oaktadt i det längsta hyst en liflig förhoppning att kunna få återvända, har nu på grund af fortsatt klenhet funnit, att detta f. n. icke är Guds väg för honom. Under sådana förhållanden har han kommit till den förvissningen inför Gud, att han bör söka annan verksamhet samt har jämte sin fru begärt och erhållit utträde ur Sv. Missionen i Kina.

Det är med stor saknad, vi skiljas från dessa syskon, som vi lärt värdera under ett långt samarbete — med broder Ericsson från 1902 och med fru Ericsson från 1907 — hvarunder vi fått tacka Gud för all den nåd, som blifvit dem gifven i Kristus

Jesus, och vi nedbedja nu öfver dem Guds välsignelse i de nya förhållanden, hvari de komma att inträda, och under hvilka broder Ericsson lofvat verka såsom ombud för missionen. —

Fröken *Emma Andersson* har för sin hälsas skull måst lämna fältet och befinner sig f. n. i C. I. M:s hem i Shanghai. Meningen är, att hon skall återvända till hemlandet, så snart medel och ressällskap erhållas.

Missionärernas adresser.

Aug. och Augusta Berg, Th. och Sekine Sandberg, Fredrika Hallin, David Landin, Ester Berg:	Swedish Mission, Yuncheng, Sha. N. China.
Henrik och Hilma Tjäder:	Swedish Mission, Chiehchow, Sha. N. China.
Oscar och Gerda Carlén:	Swedish Mission, Juicheng via Chiehchow, Sha. N. China.
Frida Prytz, Maria Nylin, Verner o. Gertrud Wester:	Swedish Mission, Puchow, Sha. N. China.
Axel och Anna Hahne, Agnes Forsberg, Maria Björklund:	Swedish Mission, Ishih, Sha. N. China.
Nils och Olga Svensson,	Swedish Mission, Tungchow, She. N. China.
Hugo och M. Linder, Ingeborg Ackzell:	Swedish Mission, Pucheng, She. N. China.
Rob. och D. Bergling, Josef och Johanne Olsson, Emmy Ohrlander:	Swedish Mission, Hoyang, She. N. China.
Anna Eriksson:	Swedish Mission, Hancheng, She. N. China.
Ossian och Edith Beinhoff, Anna Janzon, Ebba Burén:	Swedish Mission, Honanfu, Ho. N. China.
Maria Hultkrantz, Svea Wibell:	Swedish Mission, Sinanhsien, Ho. N. China.
G. A. och M. Stålhammar, Malte och Ida Ringberg:	Swedish Mission, Mienchih, Ho. N. China.

Hemmavarande missionärer.

Missionär och fru N. Högman, Linnégatan, 44, Göteborg.

Missionär och fru R. Andersson, Ingarud, Mariestad.

Fru Inez Bölling samt missionär och fru C. Blom, Djursholm—Ösby.

Fröken Maria Pettersson, S. M. K:s expedition, Malmtorgsgatan 8, 2 tr., Stockholm, C.

Hans stjärna i Östern.

Kalendern "Hans stjärna i Östern" utkommer i början af denna månad i sin 11:e årgång, och hoppas vi, att den liksom dess föregångare skall mottagas med kärlek bland missionens vänner och blifva till välsignelse för Herrens rikssak i Kina. Den är äfven i år rikt illustrerad.

För att gifva våra läsare en föreställning om det omväxlande och rikhaltiga innehållet meddela vi här en uppsatsförteckning:

Han skall heta Fridsfurste, poem af *Maria Pettersson.*

Ingen verklig nöd. Af *Prins O. Bernadotte.*

Svalboet eller den säkra tillflykten. Af *August Berg.*

Japan och kristendomen just nu. Af *Malte Ringberg.*

Flaggpredikan. Af *Axel Hahne.*

Några intryck och minnen från Sianfu. Af *Josef Em. Olsson.*

Se, jag gör allting nytt. Af *Sekine Sandberg.*

"Gud är". Af *Dagny Bergling.*

Hsieh Tao chu berättar.

"Frukten är mogen men trädet förtorkadt." Af *Maria Nylin.*

Sökaren Li och hans äfventyr. Af *Rob. Bergling.*

Regnguden. Af *Olga Ahlman.*

Ett litet missförstånd. Af *Emy Ohrlander.*

Efter 25-årig träldom. Af *Anna Hahne.*

För våra små missionsvänner. Af *Tant Dagny.*

Afgudarna skola platt förgås. Af *August Berg.*

Kinas ungdom. Af *E. Folke.*

Svenska Missionen i Kina.

Priset är liksom föregående år 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, då minst 5 ex. samtidigt rekvireras eller köpas på missionens exp., 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, C.

FÖRSÄLJNING

anordnas af syföreningen för Svenska Missionen i Kina onsd. d. 2 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Malmtorgsgat. 8, 2 tr., af

Fru *Maria Berg,* Handtverkaregat. 28, 1 tr.

Frkn. *M.* och *N. Cavalli,* Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.

Fru *Bell Fries,* Barnhusgat. 10. 3 tr.

Fru *Mina Johansson,* Grefturegat. 31, 1 tr.

Frk. *Tekla Liljeqvist,* Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.

Frökn. *A.* och *L. Schön,* Skeppsbron 28, 3 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt,* Östermalmsgat. 64, 5 tr.

Fröken *Emma Beskow,* Sturegat. 56, 4 tr.

Fru *Isabel Faxe,* Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.

Fru *Elin Holmgren,* Kungsgat. 73, 2 tr.

Fru *Elisabet Landgren,* Kammakaregat. 8, 3 tr. ö. g.

Fru *Olga Magnusson,* Äppelviken.

Fröken *S. Storckenfeldt,* Engelbrektsgat. 6 A, 2 tr.

Fru *Elisabeth Tham,* Strandvägen 5 A, 5 tr.

Fru *Elvine Weinberg,* Karlstad.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 22. Årg. 19. 15 NOV. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Regnskurar af välsignelse. — Vårterminen 1914 vid Chiechow (Halchow) folk- och mellanskola. — Vårt första missionsmöte i Kong shï tsuen. — Brefafdelningen. — Från fältet. — Det religiösa virrvarret i Kina, II. — Evangelii framgång i Kina. — Hon lyste för Jesus. — För våra bedjande missionsvänner. — Redovisning. — Hans stjärna i Östern. — Försäljning.

Regnskurar af välsignelse.

Den Högstes högra hand *kan* allt förvandla — också i *ditt* lif. Kanske sväfva just nu mörka, olycksbådande moln öfver ditt hufvud. Du grufvar dig för, hvad den närmaste framtiden kan hafva med sig. Du är som en skeppsbruten, som krampaktigt håller sig fast på den hala planka, från hvilken han hvilket ögonblick som helst kan spolas bort af de framrullande vågorna. Men *bed åter och åter*, under det du böjer dina knän på Guds löften, och du skall få erfara, att den genomborrade Jesushanden kan *allt* förvandla! Du skall få erfara, att din Guds händer äro tunga af *välsignelse*. Du skall få upplefva, att de hotande svarta skyarna i stället för att sända ned en tillintetgörande hagelby, sända ett mildt nådesregn. Bed åter och åter, och du skall snart sitta under regnskurar af välsignelse samt full af oändlig tacksamhet vara som ett vax i din Guds hand.

Månne det icke bland de Guds barn, som läsa dessa rader, kan finnas sådana, som i tre och ett halft år icke ha upplefvat något nådesregn? Hur torrt har det då icke blifvit i din själ, min stackars broder och syster! Den tro, som en gång var så fast, så stark, så segerrik, så hjältemodig, är nu ormstungen, ihålig, angripen af tviflens gift och skänker dig icke mer motståndskraft mot de från alla sidor påträngande fientliga makterna. Det är längesedan du hade *verklig* gemenskap med Kristi lidanden. Ack, det är länge, länge sedan Herren uppsamlade heliga tårar, som dina ögon gråtit i din stängda kammare, för att ditt hjärta var marteradt och sönderslitet ända in i det innersta, ja, nästan färdigt att brista vid tanken på, att det gifves människor, som sjunka ned i förtappelse. Ja, det är längesedan du, full af nitälskan, ropade till Gud såsom Elias. Du har blifvit så torr, så stel, så kall, så litet försakande. Men liksom en brinnande längtan efter det gamla hemmet plötsligt kan genombäfva hjärtat, då man befinner sig i främmande land, så kan också stundom en vemodsfull längtan komma öfver dig efter ett nytt regn af välsignelse, en ny skörd af själar, efter verklig seger öfver synden i alla dess former. Du lider i hög grad under det nuvarande eländiga tillståndet. Du blygs öfver dessa torra stunder vid ordet, dina slentrianmässiga böner, dina matta vittnesbörd, detta hemliga begär efter pengar, njutning, makt och fåfänglig ära. Du har en klar förnimmelse af, att det icke mer kan få fortsätta på detta vis. Hvar morgon gör du åter de bästa föresatser, och redan före middagen ligger du regelbundet under för dåligt lynne, ofördragsamhet, afund, människofruktan, stolthet, styfsinthet, själfviskhet, egenkärlek o. s. v.

Det *kan* bli annorlunda. Öknen kan blifva till en vatturik trädgård. Sjunk icke ned i likgiltighet och slöhet! Res dig upp, skaka sömnen af dig och gråt ut vid Jesu fötter under erkännande af, att hvila, kraft och blomstrande hälsa icke hos dig ha frambragt någon frukt, emedan du icke har *lagenligt* kämpat (2 Tim. 2: 5). Du har stelnat och torkat, för att det varma fruktgifvande *vårregnet* uteblef. Och Andens pingstregn uteblef, därför att du icke i med-

vetande af din tomhet och vanmakt längtade därefter, icke innerligt bad din himmelske Fader därom, liksom hungriga barn gå till sin fader och bedja om bröd.

Hör dock och tro! Jesus vill gifva också dig *sin fullkomliga glädje.* I denna glädje ligger kraft till att segra. Sannerligen, hvarje lärjunge, man och kvinna, får taga åt sig det ordet i Joh. 16: 24: "*Bedjen, och I skolen få, på det att eder glädje må vara fullkomnad.*" Med rätta anmärker en Guds tjänare:

Tänk på detta Jesu löfte! Ingen tomhet utan fullhet af glädje! Du kan bli så lycklig, att du själf icke förstår, hur du skulle kunna bli ännu lyckligare — hvad som gifves på den andra sidan, är ju nämligen något alldeles obegripligt och obeskrifligt. Och när människor fråga dig: "Fattas då alls intet i din glädje?" kan du svara: "Nej, intet."

Hur förunderligt! Det är icke, emedan du har öfverflöd på penningar eller är stålsatt mot alla angrepp af bakterier, som du är så lycklig. Du är tvärtom kanske fattig och sjuk. Men ändå är du viss om, att om du blefve rik, kunde du *kanske* därigenom få *mindre* glädje, men afgjordt icke mer glädje. Du har kanske kräfta i magen eller tuberkler i lungorna, och dock vet du, att om du blefve frisk, kunde det *kanske* taga ifrån dig något af din glädje, men afgjordt icke föröka den. Det är intet, du ville önska dig annorlunda för att bli lyckligare, än du nu är.

Så kan också *du* få det. Hur gärna ville jag icke ingjuta hopp hos alla nedslagna, till hälften ihjälfrusna Guds barn, som, fulla af sorg och blygsel, se tillbaka på en lång tid af andlig torka och de tyngsta inre nederlag, en tid utan frukt åt Gud. Jag har till uppgift att locka eder med det ordet från eder Frälsare: "Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag vill gifva eder ro", att få eder att böja edra knän vid Golgata kors och bedja och åter bedja till honom, som blef offrad för edra synder, att han ville sända eder ett nådesregn och "vederkvicka sin försmäktande arfvedel" genom en ny, rik utgjutelse af sin Ande — den Ande, om hvilken Skriften säger: "Lifvets Andes lag, som är i Kristus Jesus, har *gjort mig fri* från syndens och dödens lag" (Rom. 8: 2), och åter: "Vandren i Anden, så *fullborden I icke* köttets begärelse" (Gal. 5: 16). Bed, bed åter och åter, under det du ser upp till honom, kärleken själf, som på Golgata gifver sitt lif för din skull! Låt din blick oafvändt vara riktad på Guds Lamm, som blef sargad för dina öfverträdelsers skull och slagen för dina missgärningars skull!

O, att dessa heliga under, hvarenda en af dessa dyrbara blodsdroppar, på nytt finge tillhviska dig: "*Återlöst! Återlöst! Återlöst!*" (1 Pet. 1: 18), ända tills detta ljuder som ett saligt eko i din själ.

Du kan och du får vid Golgata nedlägga *hela din skuld, hvarje börda* och *hvarje boja.* Likasom vi genom *en* människas olydnad i paradiset blefvo *bundna* vid synden (Rom. 5: 19), så hafva vi genom *ens* lydnad på Golgata blifvit *lösta* från syndens skuld och syndens tjänst.

Ja, bed, bed åter och åter med blicken vänd mot den korsfäste, och snart skall ett stilla, mildt nådesregn falla öfver din själs förtorkade vidder, och du skall blifva frigjord till den härliga tjänsten att bedja, *åter* och *åter* bedja för andra, till dess himmelen kan öppnas också öfver dem.

Jag skall välsigna dem själfva och landet rundt omkring min höjd. Jag skall låta regn falla i rätt tid; regnskurar till välsignelse skall det blifva. Hes. 34: 26.

Pastor *Christiansen.*

Vårterminen 1914 vid Chiechow (Haichow) folk- och mellanskola.

Detta är det 8:de läsåret sedan skolans omdanande år 1907. Genom Herrens, vår Guds, nåd och hjälp har åter en termins arbete kunnat läggas till de föregående årens.

Från och med detta år kan skolan sägas ha inträdt i ett nytt skede, ity att vi nu äga en kinesisk, i västerländska ämnen fullt utbildad, kristen lärare, herr *Sie Uang-chiang,* bördig från denna trakt, hvilken sistlidne dec. aflade sin fil. kandidatexamen vid den Kristliga Högskolan i Weihsien, Shantung. En från trakten anställd lärare har meddelat undervisning i modersmålet. Vi ha alltså varit tre, som under vårterminen bestridt undervisningsarbetet.

Enligt seden i Kina börjar läsåret i jan. och slutar i dec. Med undantag af några få från hedniska hem nyintagna gossar ha eleverna under terminen varit mycket snälla och arbetsamma, och till Herrens pris kan jag säga, att en god och ljuflig ande hvilat öfver det hela. De allra flesta af gossarna komma från kristna hem, och är det egentligen för sådana, vi hålla denna skola. Vi ha emellertid fått lära oss att icke absolut neka utomstående barn inträde utan att pröfva hvarje särskildt fall. Under förra året blefvo också tvenne gossar från icke kristna hem så påverkade af Gud och förändrade — den ene hade börjat söka Gud redan före inträdet — att de nyligen begärt dopet och äfven erhållit detsamma. *Och just detta är vårt stora mål, att genom Herrens nåd kunna påverka och för Jesus Kristus vinna om möjligt hvar enda*

en af eleverna. Detta under det vi meddela dem samma kunskapsmått som regeringens skolor på motsvarande stadium. Vår konferens har i år äfven, enligt fleras önskan, medgifvit införande af engelska som undervisningsämne i skolorna. Och hvarför skulle vi stöta bort ifrån oss förhoppningsfulla elever, som, om de ej hos oss få lära ett utländskt språk, gå öfver till regeringsskolan? Det nya Kina har nämligen insett, att det *måste* känna utländska språk, om det skall kunna häfda den plats, det nu söker intaga i nationernas led.

Elevernas antal har varit 38. På sönd. e. m. har det stått gossarna fritt att följa med föreståndaren, då han gått ut på gatorna för att predika. Till vår stora glädje har omkring ett tjugutal brukat följa med för att med sång draga åhörare. Flera af eleverna ha äfven vittnat om Guds frälsning. Särskildt nitiska ha de båda varit, som nyligen döpts på br. Carléns station. Jag hoppas vi här skola få fostra många, som Gud sedan skall kalla till arbetare i vingården. *Kina måste frälsas genom kineserna,* och vår plikt som missionärer är, icke blott att väcka genom evangelii predikan, utan äfven att, likt apostlarna, undervisa, fostra, utvälja och sedan utsända dem, som vi förstå, att Gud kallat till sitt eget verk.

Vår i staden så välbelägna kapelltomt — som inköptes förra sommaren — ligger fortfarande öde och väntar på det nya templet! Ett egendomen tillhörande mindre hus anses synnerligen lämpligt till gatukapell, men det tarfvar reparation, och möbler behöfvas, bl. a. 2 bord, 4 stolar, 12 bänkar och en plattform. Ett önskemål är att kunna få anställa en evangelist och få i gång denna verksamhet. Då kunde de större eleverna, särskildt under den kalla årstiden, *i gatukapellet få hjälpa till att tala Guds ord till hedningarna.*

Stationens kanske största behof är fortfarande att få det nya kapellet byggdt. Utom de 38 gossar, som *till en tredjedel* fyllde vårt nuvarande kapell under mötena sistlidna vårtermin, hafva 15 nya anmälts till höstterminen. Kommer så därtill ett fyrtiotal församlingsmedlemmar, *så bli knappast några platser öfriga för sökarna i läran, långt mindre för utomstående, hvilka allt mer önska deltaga i gudstjänsterna.* Må missionens vänner behjärta detta behof!

Nu några ord till slut. Den Lingska gymnastiken, som passar för Kina liksom för alla andra land, sätter pli på pojkarna och lär dem lydnad. De båda utflykterna under den "femfärgade" fanan till den tätt cypressbevuxna dalgången *Persikblomgrottan* ha varit glädjedagar. Till följd af regnig väderlek under våren ha vi ej kunnat börja simlektionerna uppe i bergsströmmen på lördagseftermiddagarna men hoppas få taga igen skadan under norra Kinas långa härliga höst. Det oumbärliga lilla handplaggträet har tyvärr fått vara i farten denna termin. Och det är intressant att se, hur mycket det kan uträtta, *sedan eleven först genom läraren fått erfara något af Jesu Kristi kärlek och förlåtelse.* Käppen saknas väl ej i kinesiska hem men användes oftast på orätt sätt. Kärlek och förlåtelse äro däremot ytterst sällsynta plantor i hednaland. Det är också skönt att se, hurusom Jesu kärlek förmår öppna, värma och förvandla hårda och tillslutna hjärtan, liksom solens strålar öppna de späda blomkalkarna.

Chiechow Sha. North China i juli 1914.

Henrik Tjäder.

Vårt första missionsmöte i Kong shï tsuen.

Det var en lördag i juli, som min hustru och jag, en evangelist och lille Roland drogo dit. Mycket hade vi längtat att få se våra kära, ehuru unga, kristna i deras hem och hemby. De ha, dessa vänner, redan beredt oss så mycken glädje. Vid framkomsten mottogos vi af den självskrifne ledaren Tang, omgifven af hela den lilla skara, hvars andlige fader han till största delen varit. Som vanligt ljöd det: "Pingan" (Frid!) från alla håll, medan vi stego ur vagnen. Inkomna funno vi allt ordnadt på "stormötesvis", hvadan jag tog mig anledning att fråga: "Tänken I ha stormöte här också?" — "Ja, visst ska' vi ha stormöte, när både pastor, fru och barn ha kommit." — Och stormöte blef det, större än jag hade väntat.

Af matrikeln fann jag, att mellan 30 à 40 söndagligen lärde sig ett eller flera bibelspråk utantill, och att ledaren, sedan dessa språk i kapellet upplästs, efter förmåga sökte förklara dem. Detta syntes mig så stort, då för $1^1/_2$ år sedan det icke fanns *en* person i denna by, som kunde sägas ens ha hört evangelium, och ledaren Tang, en frukt från opieasylen i Hancheng, först för 9 månader sedan döptes. Att så redan vid första mötet finna den nya predikolokalen, som väl rymmer omkring 100 personer, fullsatt, och halfva gårdsrummet fullt med folk, var både stort och imponerande. Vid gudstjänsterna påföljande f. m. var t. o. m. gårdsrummet packadt.

Som folk strömmade till från när och fjärran, och för att min hustru skulle få bättre tillfälle att hjälpa kvinnorna, beslöto vi att under e. m. dela på män och kvinnor. Min hustru skulle samla kvinnorna i den gamla predikolokalen, som de troende "vuxit ur" under det halfår, de användt den, och jag och evangelisten ta männen i den nya. Vi två hade alltfort fullt hus och full gård och fingo predika så länge vi ville, utan att någon tog upp klockan eller visade andra tecken till, att han fann det långtrådigt. Min hustru drog emellertid så mycket folk, inte bara kvinnor utan också män, att icke ens lokal och gårdsrum tillsamman kunde rymma alla, som ville närvara. De troende kvinnorna togo henne därför med sig till det stora nyrestaurerade templet (där jag för ett år sedan predikade), och villiga händer buro dit en massa bänkar, så att snart voro mellan 3 à 400 män och kvinnor samlade där.

Mycket lycklig kom Dagny tillbaka från sitt möte, och tacksamma mot Herren voro vi för vårt. Åtminstone *en* man, säges det, har sedan nämnda e. m. gått öfver till de troendes läger, och andra, både män och kvinnor, "stå och väga" — så lyder ledarens vittnesbörd, afgifvet en månad senare.

Här såsom på andra ställen söker satan att sålla, och det är gifvet, att han måste vara vred, då på så kort tid en så stor skara utgått ur hans led.

Må därför de af våra vänner, som ingått i förbönens ämbete, hjälpa oss att förhindra satan att på något sätt fördärfva denna unga, men så synnerligen lofvande plantering!

På missionsresa den 14 sept.

Rob. Bergling.

* * *

Om det ofvannämnda mötet i templet berättar *fru Bergling* i ett bref till S. M. K:s syförening följande:

Nu fick jag flera hundra åhörare men ingen stillhet. Jag bad och läste, och de troende kvinnorna sjöngo tillsammans med mig, men det blef ändå icke stillhet. Då stämde jag ensam upp och det af hela min själ: "Hem, hem!" Och nu blef det på en gång stillhet. Jag fick tala om det himmelska hemmet, som Jesus har beredt. Hur godt det är att hafva ett jordiskt hem, ännu bättre är det att hafva ett evigt hem. Jag sjöng denna sång tre gånger, och sista gången började t. o. m. gamla gummor stämma in i omkvädet: "Tien — tien shï O kia" = Hem, hem, mitt kära hem!

Flertalet af de intresserade och troende på denna plats äro från vår opieasyl. Må Gud låta den kära lilla församlingen där tillväxa!

Hoyang den 3 sept. 1914.

Kära missionsvänner!

Då jag privat hos några vänner begärt förbön för en bibelkurs, som skulle hållas i Linho i augusti, vill jag härmed i korthet berätta något från densamma. Såsom samlingsdag var den 3 aug. utsatt, men redan lördagen den 1:a hade några anländt. Vi hade beräknat få vara samlade i två veckor, men på grund af vårt värdfolks klenhet måste vi sluta två, tre dagar tidigare. Omkring tjugu män deltogo i hela kursen. Några kvinnor voro ock med, fast ej så regelbundet. Syster Emy Ohrlander och min hustru voro med hela tiden, syster Anna Erikson några dagar.

Kändt är troligen, att byn Linho ligger 60 li från Hoyang utmed Gula floden. Linho är flerårig utstation med ej så få troende. Gudstjänsterna hållas i diakonen Lius hem, där vi äfven voro samlade.

Jag hade tidigare meddelat, att vi öfversiktligt skulle studera Första och Andra Mosebok. Af det intresse deltagarna visade, samt af hvad som yttrades på ett vittnesbördsmöte, vill jag tro, att de medförde förblifvande intryck och välsignelse. De mäktiga troshjältars lif, som delvis utgjorde ämnet, kan ej annat än tala ett kraftigt språk till vår tids människor, ty hvad vi i våra dagar mer än allt annat behöfva, är *en lefvande tro på en lefvande Gud.*

Kl. 6 f. m. möttes vi första gången till möte, som varade till omkring kl. 8. Andra mötet var från 10 till 12 f. m. Jag tog med flit ej flera möten — aftonbönen undantagen, samt ett evangeliskt möte hvarje e. m. i Linho eller närliggande by — för att ge deltagarna tillfälle *att själfva göra det arbete, som är så nödvändigt, för att det som man studerar skall i sanning bli ens eget.* Den starka hettan gjorde äfven, att jag fick fara varligt fram, ty flera af deltagarna voro inga ungdomar. När de därtill hvarje dag hade att kopiera de stora ämnesplakaten, så är det tydligt, att de voro i jämn verksamhet. Men det kändes lyckligt och varmt ibland oss. Vi riktigt kände, huru tacksamma deltagarna voro för den direkta hjälp, vi kunde bibringa dem. Predikan har sin plats, men den kan ej ersätta den direkta bibelundervisningen, hvilken har som mål att ej blott gifva de troende, hvad som förut är beredt, utan att sätta dem i stånd att själfva hämta upp skatter — skatter, som ligga fördolda, tills de personligen upphämtas. Och mot detta slutmål vill jag hoppas, att vår bibelkurs i Linho var en god begynnelse. Jag vet ej, hur många gånger jag sökte inprägla hos kursdeltagarna, att den verkliga behållningen och välsignelsen af samvaron blir i öfverensstämmelse med den tid och kraft, som de *personligen* lagt ned, och inte på hur många bibelklasser eller möten, de bevistat.

Jag vill begagna tillfället och begära Herrens vänners förbön för denna gren af verksamheten, som särskildt ligger på mitt hjärta, att Gud må väcka upp andefyllda ledare med förmåga att leda hjorden framåt, att han rikligen må välsigna de bibelkurser, vi få hålla, att dessa om möjligt måtte få fostra de krafter, vi bedja om.

Reparationerna på gosskolan äro nu i det närmaste afslutade, och är det samlingsdag den 5 sept. Flickskolan började den 1 sept. Åtta, nio flickor ha anländt, men flera väntas. Tyvärr kan ej lärarinnan komma under höstterminen, hvarför min hustru med läraren får göra sitt bästa. Min hustru får för öfrigt hjälp med de yngsta af en bland de äldre eleverna.

Med innerlig fridshälsning från oss alla i Hoyang.

Josef Em. Olsson.

Från fältet.

Från Yuncheng skrifver missionär *Aug. Berg* den 5 okt.:

Vårt stormöte här afslutades i dag. Axel Hahne och evangelisten Ching Chang lao voro medhjälpare. Nio personer döptes. Vi sutto ned 75 personer i går afton kring Herrens bord. Skolans elever och vi missionärer voro ju inberäknade.

Ester måste resa till Ruicheng för att hjälpa Gerda att vårda Oscar, som ligger i feber. Själf var Gerda starkt förkyld, och de voro alldeles hjälplösa. Att döma af brefven ser det ut, som vore det tyfoid, men ännu veta vi ej, om så är.

Teodor Sandberg är fortfarande frisk. Gud vare ock lof för hans underfulla godhet mot Natanael Högman!

. . . Hur stort med gåfvan af den där villan på Djursholm! Vi tycka den är liksom en pant på att Gud ej skall låta oss komma på skam i hungerns tid.

Fru *Anna Hahne* skrifver den 15 sept.: Det är ganska oroligt inne i landet på sina ställen. I Hsiu-hsien i vårt eget distrikt ha de bråkat rysligt, men så lyckades det soldaterna att skingra orostiftarna. Det är godt att veta, att Gud råder öfver allt. I hans händer äro vi trygga.

Det religiösa virrvarret i Kina.

Af *Ngo Poon-chew*. Redaktör af Chung Sai Yat Po.

II.

Föreningar för främjande af konfucianismen hafva organiserats i olika delar af landet äfvensom i främmande länder, där kineser bo i större antal, och från dessa föreningar ingingo ett stort antal telegram till konstitutionsutskottet med begäran, att konfucianismen skulle förklaras som Kinas nationella religion.

Under tiden voro andra verksamma för att förekomma detta. I spetsen för den senare rörelsen stodo de kristna i Peking, såväl protestanter som katoliker, och massmöten höllos öfverallt i landet för att vinna anhängare. Buddaister, muhammedaner, lamaister jämte en skara frisinnade konfucianister förenade sig med rörelsen. Genom deras gemensamma protest blef konfucianisternas begäran afslagen och paragrafen om Kinas statsreligion aldrig införd i konstitutionen, hvarigenom en allvarlig inre tvedräkt förekoms.

De mer frisinnade konfucianisterna vilja ej veta af konfucianismens erkännande som statsreligion, men skulle gärna se, att Konfucii sedelära antoges som obligatoriskt läroämne i skolorna. De konservativa åter vilja upprätta en formlig konfuciansk församling. För detta ändamål hafva de upptagit åtskilliga kristna religionsbruk. De hafva byggt kyrkor och kapell, hålla predikningar och sjunga hymner. De hafva t. o. m. afskiljt en dag i veckan för gudstjänst.

Det synes vara två motiv, som besjäla dem. Det ena är afundsjuka öfver kristendomens framgång, det andra en verklig önskan att göra Konfucii sedelära gällande. De inse emellertid ej, att konfucianismen är af jorden jordisk, att äfven om den någon tid i det förflutna visat en viss lifskraft, så är den dock nu död och kan aldrig uppstå till lif igen. Vidare hafva de ej kommit till insikt om att konfucianismen egentligen ej är någon religion alls, att dess stiftare aldrig menade, att den skulle vara en religion, utan att den är blott och bart etisk statslära. Religion åter undervisar oss ej endast om den ena människans plikter mot den andra utan också om människans förhållande till Gud. Konfucianismen talar mycket om det förra men iakttager fullständig tystnad i fråga om det senare. En af filosofens lärjungar, som djupt kände tomheten i sitt inre på grund af ovissheten om lifvet efter döden, bad: "Mästare, undervisa oss om döden!" Svaret blef: "Då jag ej vet något om lifvet, huru skulle jag kunna veta något om döden?"

Konfucianismen är ej en religion, och därför måste dess bekännare komma till korta. Den har aldrig tillfredsställt och kan aldrig tillfredsställa en människosjäl. Människan är en intellektuell, sedlig och andlig varelse. Konfucianismen tillfredsställde endast det intellektuella och sedliga behofvet hos Kinas folk. Några andliga behof har den aldrig väckt, och därför har den lämnat folket andligen dödt. Som en följd af denna brist var det ock, som buddaismen och taoismen vunno ett sådant insteg bland folket.

Konfucianismen är alldeles ur stånd att ingjuta nytt lif i Kinas folk eller att tända den andliga eld, som så länge legat fördold i de tåliga, flitiga kinesernas hjärtan. Något mer än endast morallära behöfves. Skulle därför konfucianismen bli upphöjd till statsreligion, skulle tempel byggas, där deras store filosofs läror förkunnades, skulle ändock längtan efter sanningen i människohjärtat aldrig där kunna finna sin tillfredsställelse.

Intet annat än Jesu Kristi evangelium kan bringa ordning i den andliga villervalla, som f. n. råder i Kina. Ja, vi känna heller ingen annan räddning i det politiska virrvarret än det ljus, som lyser oss till mötes i Jesu evangelium. Därför är Kristus vårt enda hopp, Kinas enda Frälsare.

Gud är där.

Vid afskiljandet af en bland arbetarna för Kina Inlandmissionen yttrade Hudson Taylor: "Missionen kan göra bankrutt men aldrig Herren. Svårigheter kunna uppstå, som kunna förhindra sändande af medel till det inre af landet, men icke utestänga Herren. Han *är* där. Det betyder föga, hur *stora* svårigheterna äro, *hvar* de inträffa, eller *när* de inträffa, när blott *Gud* är tillstädes. Han är både i det *inre* af landet och *utanför* landet."

Evangelii framgång i Kina.

Den nyligen utkomna Kinamissionsårsboken är full af intresse och uppmuntran. De statistiska uppgifterna, som upptaga omkring fyrtio sidor och äro de fullständigaste, som hittills erhållits från Kina, vittna om hur evangelii verk gått framåt i detta land.

Enligt dessa meddelanden finnas f. n. 5,186 utländska missionsarbetare på fältet, samarbetande med 17,897 kinesiska arbetare. Vidare finnas 907 hufvudstationer och 6,215 utstationer, 3,419 organiserade församlingar med 235,303 kommunikanter och en ännu större skara, som åtnjuter undervisning. Så finnas därute 435 läkaremissionärer, 300 manliga och 135 kvinnliga, samt 112 utländska sjuksköterskor. Härtill komma 97 kinesiska läkare med 1,028 infödda assistenter och 336 kinesiska sjuksköterskor. I samband med det medicinska arbetet stå 264 sjukhus och 215 kliniker. Förlidet år behandlades på sjukhusen 126,788 patienter och utom sjukhusen 2,000,000. De bidrag, som från de infödda lämnades år 1913, uppgingo till öfver 800,000 kr. De nu anförda siffrorna gifva i sanning anledning både till tacksägelse och bön.

Hon lyste för Jesus.

För våra unga missionsvänner.

"Var kan väl byn vara?" tänkte missionär Moule gång på gång för sig själv, under det han såg upp mot de blånande bergen. I någon avlägsen by i detta bergdistrikt fanns, det visste han, en *kristen*, en ung flicka, som hade besökt missionsskolan på hans station, och för vilken han och hans hustru fattat stort intresse.

Rut hade av sina släktingar tagits ur skolan för att giftas bort med en hedning. Hon hade lovat att skriva, men som det var mycket dåliga förbindelser med denna by, var det ju möjligt, att hon icke kunnat infria sitt löfte.

Under två resor över ett mycket vidsträckt område hade missionären vid olika tillfällen trott sig vara nära den by, han så gärna ville besöka, men åter och åter hade det visat sig, att hans förhoppningar slagit fel.

"Heter denna by Yangwa?" frågade han en dag.

"Nej, Yangsaen. Den by, ni frågar efter, ligger nära två mil sydligare."

Till sist uppnåddes Yangwa, och åter frågade missionären efter Rut.

Ja, det hade funnits en ny flicka där, som lärt sig läsa i utlänningarnas skola, men hon hade lämnat byn, och ingen visste, var hon fanns.

Missionären tröttnade dock icke i sina spaningar, och slutligen fann han en kines, som lovade att föra honom till Ruts by. Hon bodde bakom det s. k. Lejonberget.

Ingen utlänning hade förr besökt denna plats. Men i stället för att möta missionären med motstånd och kalla honom för "utländsk djävul", tog Ruts svärmor riktigt hjärtligt emot den besökande. Och snart var det lilla huset fyllt av familjens manliga medlemmar, som just återvänt hem från sitt arbete ute på åkern.

Rut blev först så förlägen, att hon sprang sin väg. Men snart återkom hon och hämtade på missionärens tillsägelse sitt kinesiska Nya testamente. Han bad henne läsa högt det tredje kapitlet i Johannes' evangelium och hörde till sin glädje, att hon kunde läsa det alldeles flytande.

"Rut glömmer inte, vad hon lärt i missionsskolan", förklarade hennes äldre hedniska svägerska. "Hon går tre gånger om dagen ditupp på loftet för att läsa och bedja. Och", tillade hon, "hon undervisar mig också."

Männen blevo så intresserade, att de vände sig mot Rut och sade: "Varför skulle du blygas över att kunna läsa? Det är vi, som borde blygas. Du är ju lärd, och vi veta intet."

I denna trakt, i det inre av Kina, fanns ingen missionsstation, ingen kyrka, ingen skola, ingen lärare, men en ung kinesisk flicka hade i sin hedniska omgivning låtit ljuset lysa. Hon hade varit trogen i det lilla, och därför voro alla i hennes omgivning villiga att höra om den Gud, hon tillbad.

"Åt den", säger Jesus, "vilken mycket är givet, av honom skall mycket bliva utkrävt." Vad skall Herren då icke vänta av *oss*, som kanske haft hundra gånger mer tillfälle än Rut att få kunskap i andliga ting?

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelseämnen: Att våra syskon ute på fältet hittills fått arbeta i frid. — Att medel kunnat utsändas och lyckligt framkommit. —

Guds verk bland de unga i Chiechow gosskola (sid. 170). — De uppmuntrande meddelandena från Kong shï tsuen (sid. 171). Intresset bland bibelkursdeltagarna i Linho (sid. 172). — De nio nydöpta i Yuncheng och församlingen därstädes (sid. 173). — Guds stora nåd att återgifva bröderna Sandberg och Högman deras hälsa. — Evangelii framgång i Kina (sid. 174).

Böneämnen: Att *fred* fortfarande må råda mellan Ryssland och Kina och förbindelsen mellan hemlandet och fältet fortfarande må kunna uppehållas. — Skolarbetet i Chiechow och Hoyang (sid. 171—172). — Att gatukapellverksamhet må kunna upptagas i Chiechow och medel erhållas till uppförande af det så väl behöfliga kapellet på den redan inköpta tomten (sid. 171). — Att de som "stå och väga" i Kong shï tsuen, må komma helt öfver på Herrens sida, och att satan må förhindras att på denna plats fördärfva den så lofvande planteringen (sid. 172). — Att infödda andefyllda ledare må kunna fostras (sid. 171, 172). — De nydöpta i Yuncheng (sid. 173). Att makarna Carlén genom Herrens nåd må bli fullt återställda (sid. 173). — Våra systrar Emma Andersson och Dagny Bergling, som båda äro klena till sin hälsa.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under oktober månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
1062.	S. J., Örebro	1,000: —
1063.	»Din är makten»!	1: 70
1064.	»Tackoffer»	50: —
1065.	Tenhults jungfruförening	50: —
1068.	J. B., Sthlm	15: —
1069.	C. A., Vadstena	10: —
1070.	»Onämnd» gm K. B., Gtbg	10: —
1071.	Ur sparbössan för Missionshemmet	12: —
1072.	H. S., Uppsala	25: —
1073.	Tabors mfg, Sandseryd	150: —
1075.	J. och H. J., Forshem	10: —
1076.	»Lille Hans»	1: 35
1077.	Forshems församl., resebidrag till R. Andersson	5: —
1078.	Österplana församl., resebidrag till R. Andersson	3: —
1079.	G. J., Haggården, Götened	10: —
1080.	Kollekt i Skalfum	12: 68
1081.	Essgärdets mfg, resebidrag till R. Andersson	5: —
1082.	E. J., Gössäter	25: —
1085.	E. S., Sthlm	10: —
1086.	G. och A. M., Visby	10: —
1091.	G. S., Sthlm	500: —
1092.	M. J., Ramsberg	10: —
1094.	Mo syförening, missionsmedel saml. 5 okt.	25: —
1095.	Sparbössemedel från Kristinehamn	5: —
1096.	A. L., Sthlm	5: —
1097.	I. J., »	5: —
1098.	H. B., »på en afliden väns födelsedag»	5: —
1099.	»Herrens del», af O. S.	30: —
1100.	E. T. E., Jkpg	5: —
1101.	Kollekt i Flisby kyrka	16: 50
1102.	» » » missionshus	10: 20
1103.	A. H., Flisby, »Herrens del från Betesda trädgård	28: 16
1104.	Missionsträdet i Gunnarskog, gm E. B. och A. M., Flisby	14: —
1105.	Hälften af kollekten i Sunneränga 7 sept.	5: —
1106.	Kollekt i Hareryd	5: 50
1107.	» i Hult, N. Solberga	5: —
1108.	» i Eksjö	5: —
1109.	»Onämnd», Rydsnäs	1: —
1110.	Kollekt i Spåmarp	23: 65
1111.	Ur sparbössan i Solhyddan	6: —
1112.	Resebidrag, gm V. J., Skillingaryd	4: —
1113.	» » J. D., »	2: —
1114.	» af mfg i Tofteryd	5: —
1115.	Kollekt i Hörle	19: —
1116.	Resebidrag fr. Kinasyföreningen i Ljungby	10: —
1117.	Resebidrag fr. mfg i Ljungby	5: —
1118.	Skolbarnens Kinabössa, Ljungby	2: 27
1119.	Ur Kinasyföreningens sparbössa, Ljungby	25: —
1120.	Ur Kinakretsens sparbössa, Ulricehamn	16: 02
1121.	Gåfvor och sparbössemedel, gm K. G. K., Skövde	82: 65
1122.	Kollekt i Immanuelskyrkan, Skövde	12: —
1123.	Ett par örhängen	5: 85
1124.	Sammanskott till »de heliga i Kina» från vänner i »Senapskornet» gm H. F., Kumla	237: 50
	Transport	2,552: 03

N:o		Kr. Ö.
	Transport	2,552: 03
1125.	K. och J. B., Tranås	100: —
1126.	Från ett »missionsträd»	5: —
1127.	Onämnd, Strängnäs, »Tackoffer»	10: —
1128.	»Ur Guds rika förråd», af H. H.	5: —
1129.	Stora Mölarps öresförening	50: —
1130.	»Onämnd» till M. Ringbergs underh.	10: —
1132.	E. B., Sthlm	5: —
1133.	J. J., Malmö	10: —
1134.	P. A., »	15: —
1135.	A. L.	3: 50
1136.	Syföreningen för S. M. K., Malmö	560: 34
1138.	K. F. U. M:s missionskretsar till O. Beinhoffs underhåll	497: 50
1139.	Resebidrag till Maria Pettersson fr. Fridhem, Älgarås	5: —
1141.	Es. 45: 11, till Barnens Hem	25: —
1142.	Rom. 8: 32	25: —
1143.	»Tackoffer»	5: —
1144.	H. R.	2: —
1145.	S. J., Örebro, till M. Ringbergs underhåll	50: —
1146.	S. J., Örebro, till Barnens Hem	50: —
1150.	K. F. U. M., Gtbg, till Andr. Ericssons underhåll	100: —
1151.	Bönekretsen, Norrkpg, Ps. 115: 1	20: —
1152.	»Ett löfte till Herren» af Gs, Nässjö	500: —
1153.	Ur systrarna K:s sparbössa	12: —
1154.	H. N.	1: —
1155.	»Fyllnad»	2: —
1156.	I. F., Sthlm, för missionär Bloms utresa	300: —
1157.	Å., Matt. 6: 3, 4	20: —
1158.	L. L—n	3: —
1159.	L. M. F., till Maria Nylins underhåll	300: —
1160.	L. M. F., till Svea Wibells underhåll	50: —
1161.	Kollekt vid Kina-afton gm J. N., Umeå	10: —
1164.	N. A. gm H. H., Kristdala	10: —
1165.	E. A. gm M. S., Visby	10: —
1169.	A. L.	5: —
1170.	M. L.	8: —
1171.	N. M. O., Huskvarna	20: —
1172.	»Tackoffer»	10: —
1173.	»Onämnd»	25: —
1178.	H. och O., Norrköping	15: —
1179.	Barkeryds arbetsförening	100: —
1182.	Insaml. i söndagsskolan inom Grebo Kristl. ungd.-förening	7: —
1183.	J. S., Kina	1: —
1185.	S. S. sparbössa	14: —
1186.	I. L., Stenstorp, »söndagsägg»	30: —
1187.	»Onämnd», Tranås	10: —
1188.	Hj. A.	100: —
1189.	G. W—g	2: —
1190.	Från Skärfsta flicksyförening	100: —
1191.	St. Åby Östra mfg	50: —
1192.	Ur hemgångna M. L:s missionsbössa	8: 40
1193.	»Tillägg»	1: 60
1194.	Ps. 62: 9	500: —
1195.	Ur E. M. S. och B. S. missionsaskar	11: 20
1196.	Kollekt i Naglarp	8: —
1197.	» i Ulriksdal	17: 25
1198.	Från Ulriksdal, resebidrag till N. Högman	10: —
1199.	Kollekt i Nye	10: 05
1200.	» i Holsby	11: 22
1201.	En gåfva från — — — —	5: —
1202.	Östra Härads Ungd.-förbund, resebidrag till N. Högman	25: —
1203.	Ev. Luth. Miss.-sällskap, Malmö, resebidrag till N. Högman	35: —
		6,463: 09

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	6,463: 09	

Särskilda ändamål:

1066.	A. de B., Sthlm, för evang. Chi Chong Hsih	70: —	
1067.	H. L. till Gon-hsins underhåll	30: —	
1074.	E. och A. S., Helsingborg, till verksamheten i H. Linders distrikt	25: —	
1083.	H. T. och E. B. till infödd evang. i Yuncheng	50: —	
1084.	E. O. U., Sthlm, för evang. Chi Ming-ko	50: —	
1087.	Ingrids, Gertruds, Margits, Lennarts och Birgits alla sparade slantar, till Maria Nylin, för Kinabarnen	14: 16	
1088.	V. och C. E., Mossby, till V. Westers verksamhet	40: —	
1089.	M. P., Mossby till V. Westers verksamhet	10: —	
1090.	G. S., Sthlm, för evangelisters underhåll	500: —	
1093.	Daggryningen i K. M. A., till Ishih skola för utgifter gjorda 1912	300: —	
1131.	»Ett löfte åt Herren», till O. Carléns verksamhet	5: —	
1137.	J. E. S., Malmö, för Ho Si-pei	55: —	
1140.	M. P., »till det nya kapellet i Sinan»	10: —	
1147.	S. J., Örebro, för Chang San-hsi	100: —	
1148.	»Klöfverbladet», Örebro, för en skolgosses underhåll	60: —	
1149.	S. J., Örebro, till gatukapellet i Hancheng	30: —	
1162.	L. M. F. till Frida Prytz, »till Barnens julfest»	7: 40	
1163.	M. P., Gtbg, för en skolgosses underhåll	30: —	
1166.	C. P. J., Tranås, till underhåll af Sie Fu-cheo i Chichchow	50: —	
1167.	O. H., Strömsdals Bruk, till Aug. Bergs verksamhet	25: —	
1168.	Lilla Svenska Barnt. Exp., Jkpg, »till Kinabarnen»	8: 16	
1174.	C. E. J., Lindesberg, för evangelist Kuo Fuh-teh	50: —	
1175.	L., Alstaberg, Södertelje, för Djou Dasao i Puchow	30: —	
1176.	Visby femöresförening, till H. Linders verksamhet	24: 80	
1177.	M. S., »Tackoffer», till H. Linders verksamhet	8: —	
1180.	»Tacksam Kinavän», till seminariet i Yuncheng	25: —	
1181.	»Tacksam Kinavän», till sommarhemmet	25: —	
1184.	Söndagsskolbarnen i Norra Skärstad till Aug. Bergs verksamhet	36: —	1,668: 52
	Summa under oktober månad kr.		8,131: 61

Med varmt tack till hvarje gifvare!

Och det skall ske, att förrän de ropa, skall jag svara, och medan de ännu tala, skall jag höra. Es. 65: 24.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" har nu utkommit i sin 11:e årgång, och hoppas vi, att den liksom dess föregångare skall mottagas med kärlek bland missionens vänner och blifva till välsignelse för Herrens rikssak i Kina. Den är äfven i år rikt illustrerad.

För att gifva våra läsare en föreställning om det omväxlande och rikhaltiga innehållet meddela vi här en uppsatsförteckning:

Han skall heta Fridsfurste, poem af *Maria Pettersson.*

Ingen verklig nöd. Af *Prins O. Bernadotte.*

Svalboet eller den säkra tillflykten. Af *August Berg.*

Japan och kristendomen just nu. Af *Malte Ringberg.*

Flaggpredikan. Af *Axel Hahne.*

Några intryck och minnen från Sianfu. Af *Josef Em. Olsson.*

Se, jag gör allting nytt. Af *Sekine Sandberg.*

"Gud är". Af *Dagny Bergling.*

Hsieh Tao chu berättar.

"Frukten är mogen men trädet förtorkadt." Af *Maria Nylin.*

Sökaren Li och hans äfventyr. Af *Rob. Bergling.*

Regnguden. Af *Olga Ahlman.*

Ett litet missförstånd. Af *Emy Ohrlander.*

Efter 25-årig träldom. Af *Anna Hahne.*

För våra små missionsvänner. Af *Tant Dagny.*

Afgudarna skola platt förgås. Af *August Berg.*

Kinas ungdom. Af *E. Folke.*

Svenska Missionen i Kina.

Priset är liksom föregående år 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, då minst 5 ex. samtidigt rekvireras eller köpas på missionens exp., 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, C.

FÖRSÄLJNING

anordnas af syföreningen för Svenska Missionen i Kina onsd. d. 2 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Andaktsstunder: Kl. 11: kyrkoherde *Nils Beskow,* kl. $^1/_2$2 godsägaren *Joh. Hedengren,* kl. 6: missionär *E. Folke.*

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Malmtorgsgat. 8, 2 tr., af

Fru *Maria Berg,* Handtverkaregat. 28, 1 tr.

Frkn. *M.* och *N. Cavalli,* Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.

Fru *Bell Fries,* Barnhusgat. 10, 3 tr.

Fru *Mina Johansson,* Grefturegat. 31, 1 tr.

Frk. *Tekla Liljeqvist,* Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.

Frökn. *A.* och *L. Schön,* Skeppsbron 28, 3 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt,* Östermalmsgat. 64, 5 tr.

Fröken *Emma Beskow,* Sturegat. 56, 4 tr.

Fru *Isabel Faxe,* Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.

Fru *Elin Holmgren,* Kungsgat. 73, 2 tr.

Fru *Elisabet Landgren,* Kammakaregat. 8, 3 tr. ö. g.

Fru *Olga Magnusson,* Äppelviken.

Fröken *S. Storckenfeldt,* Engelbrektsgat. 6 A, 2 tr.

Fru *Elisabeth Tham,* Strandvägen 5 A, 5 tr.

Fru *Elvine Weinberg,* Karlstad.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 23. Årg. 19. 1 DEC. 1914. Pren.-pris 1: 35.

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Anmälan. — Guds lilla hydda. — Funnen och uppenbarad. — Herren är omkring sitt folk. — Personliga meddelanden. — Brefafdelningen. — Meddelanden från fältet. — Lotusblomman. — Hans stjärna i Östern. — Till redaktionen insända böcker. Försäljning.

Anmälan för år 1915.

Kinamissionstidningen Sinims Land

börjar med år 1915 sin 20:e årgång. Vi hafva på grund däraf en särskild anledning att resa ett Ebenezer. Under ödmjuk tack till Gud kunna vi säga, att vår missionstidning åtminstone i någon mån fått tjäna hans rikssak. Af våra kära syskon ute på fältet är det några, som just genom läsningen af Sinims Land blefvo vissa om sin kallelse att såsom Guds sändebud utgå till Kina, och bland missionens vänner i hemlandet är det flera, som genom vår lilla tidning fått en förökad kärlek till missionen och ett allt djupare intresse för Guds verk bland Kinas folk. Särskildt de, som läsa så att säga »med pennan i handen», d. v. s. stryka under de olika böne- och tacksägelseämnen, som förekomma i missionsmeddelandena, och sedan troget bära fram dessa inför nådens tron, hafva — så vittna de själfva — erfarit, att deras lif härigenom blifvit vida rikare och lyckligare. På detta sätt har missionen äfven erhållit ej så få »pelare», hvilka i det fördolda bära upp missionen, och hvilkas tjänst äger ett omätligt värde.

Af detta framgår, hvilken betydelse det har, att vår missionstidning blir spridd, känd och läst. Ett varmt ***tack*** *uttala vi härmed till dem af våra vänner, som med trofast kärlek, med personlig uppoffring och icke litet besvär verkat för tidningens spridning. Vi vilja äfven tillropa eder: Tröttnen icke utan söken under bön till Herren att för vårt missionsblad vinna nya vänner! Med hvarje ny verklig* ***vän*** *vinner missionen en ny* ***förebedjare,*** *och först evigheten skall uppenbara, hur mycken kraft och välsignelse, som på förbönens väg kommit missionen till del.*

Kinamissionstidningen Sinims Land kommer, v. G., att utgifvas efter samma plan som hittills med två nummer i månaden.

Om 5 ex. eller därutöfver önskas, kostar tidningen, rekvirerad från expeditionen, endast 1 krona. Prenumerantsamlare erhålla äfven hvart 6:e ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tages, bör prenumerationen ske på posten. *Priset, postarfvode inberäknadt, blir då för helt år kr. 1: 25 och för halft år 75 öre. Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2: 40. Profnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: Malmtorgsgatan 8. Stockholm C.*

Redaktionen.

Guds lilla hydda.

Det är ett ord, som en gång gjorde mig så lycklig, och som står i ps. 27: 5:

"*Han döljer mig i sin hydda på olyckans dag.*"

Det var särskildt ordet "hydda", som gjorde mig så lycklig. Gud har alltså en liten hydda att gömma mig i under den onda dagen. Jag visste nog, att Gud är en "boning", och att "i honom lefva vi, röra vi oss och äro till" — att vi kunna

vara i Gud som i vår boning, vårt hem. Men i denna boning, så tänkte jag mig, voro också alla de andra — hela den skara, som fått del i det stora kärleksbeviset, att de kallas Guds barn. Det är skönt att få vara i den boning, där Gud är, och där alla hans frälsta äro. Men i Guds lilla "hydda" är det inga andra än Gud och jag — Gud och du. Och därinne är det — om jag vågar tala om olika grad af salighet — ännu saligare. I hvarje fall vet Gud, hvad han gör, när han har inrättat en sådan liten hydda.

Det gifves dagar, då man har att utstå trångmål, att bära sorger och nöd, som man dock kan dela med andra — med sin make eller maka, med sina vänner. De förstå en och kunna hjälpa en att bära nöden.

Men det kan också komma en dag, som Gud i särskild mening kallar "olyckans" dag — en dag, då vi känna oss alldeles ensamma — ensamma gentemot djäfvulen, ensamma i trångmålen och nöden, ensamma i sorgen. Ingen förstår oss, ingen kan hjälpa oss, ingen kan trösta oss. Känner du de icke så ibland?

Under en sådan "olyckans dag" tog Gud mig in i sin hydda och "dolde" mig. Där fanns icke rum för andra än *honom* och *mig*. Andra kunde icke komma in, ja, visste icke en gång, att jag var därinne med Gud. Många beklagade mig och ville trösta mig. De visste icke alls, att jag hvarken behöfde beklagande eller tröst, ty Gud hade gömt mig i sin lilla hydda.

Något liknande har också du förvisso erfarit. Man kan ibland påträffa människor, som hafva det alldeles på samma sätt. De äro i stor nöd, i svåra trångmål, och vi beklaga dem. Vi tycka, att de måste ha det nästan outhärdligt. Och så kanske de komma och tala om, hur härligt de ha det. Vi förstå det icke. Vi *se*, att de tala sanning, ty det strålar ur deras ögon, och vi höra det af deras bekännelse. Men vi förstå dem i alla fall icke, och i vårt stilla sinne kanske vi tacka Gud, att vi slippa vara i deras ställe. Att de midt i nöden kunna vara så lyckliga, beror på, att Gud har gömt dem i sin hydda, medan vi äro utanför.

Du, min broder eller syster, som är i nöd, jag vet, att Gud gärna vill gömma också dig i sin hydda, men *vill* du? Jag vet, att *han* vill. När han säger: Hur ofta har jag icke velat församla dig såsom hönan sina kycklingar under sina vingar, hvad menas då med platsen under vingarna om icke den hydda, hvari han vill dölja oss? Eller när det talas om, att vi få vara "under Guds mäktiga hand", är det icke samma tanke, ehuru uttryckt med andra ord? Men må vi lägga märke till, att det står: "Så *ödmjuken* eder nu under Guds mäktiga hand!" Det var därför, jag frågade, om *du* ville. Vägen går nämligen icke uppåt genom höga rymder utan nedåt genom förödmjukelse.

Vi alla, som fingo plats "under Guds mäktiga hand" eller under hans "vingar", blefvo förödmjukade. Men vi prisa honom därför. Vi prisa honom för platsen i hans boning tillsammans med hans heliga, och vi prisa honom för hans lilla hydda.

O, det är välsignadt att vara ensam med Gud under den onda dagen!

N. P. M.

(Ur Filadelfia.)

"Funnen och uppenbarad."

Då Kinas president utlyste en allmän bönedag för sig och sitt land, den 27:de april 1913, väckte detta oerhörd förvåning. Många sågo i detta Guds ingripande hand, som ville leda denna stora nation "på vägar, som de icke känna", mot ett högre mål. Andra åter dömde Juan Shïh kai's handling såsom blott och bart ett politiskt schackdrag, blå dunster i Europas och Amerikas nationers ögon för att vinna deras sympatier och därför ock sitt mål, ett större penninglån.

Han vann detta och mer till! Men det är därför icke sagdt, att uppropet om förbön var idel skrymteri. Hans rike var i nöd. Själf var han medveten om kristendomens betydelse för nationen och den enskilde. Studerade ej hans söner under kristliga lärares ledning? Var ej hans statsminister en troende man? Hade han ej bland sin omgifning flera unga kristna? Det var på deras uppmaning, böndagen kom till stånd, och jag tror aldrig, att presidenten har behöft ångra det steget. Sedan dess har Kina segrande genomgått svåra inre förvecklingar och befinner sig i dag starkare än förut.

Men hvad skall den stora världen *nu* säga? Den 16:de oktober 1914 var den dag, då presidenten Juan Shïh kai uppmanade alla sina ämbetsmän att begifva sig till de protestantiska missionernas predikolokaler och där anropa Gud om fred för Europas krigförande nationer! Med andra ord: en hednisk nation anropar den sanne Guden för världens s. k. kristna nationer! Har världen hittills sett något motstycke till detta? Kunna vi rätt fatta vidden och betydelsen af detta historiska ögonblick?

Mose, Herrens tjänares ord, anförda af aposteln Paulus, få en ny belysning: "Jag skall uppväcka eder till ifver genom ett folk, som icke är något folk, och reta eder genom ett oförståndigt folk". Äfvenså profeten Esaias' utsago: "Jag har blifvit funnen af dem, som icke sökte mig, jag har blifvit uppenbar för dem, som icke frågade efter mig" (Rom. 10: 19, 20). Det ligger nästan något för-

ödmjukande för oss västerländingar i denna handling. "Jag skall uppväcka eder till ifver — jag skall reta eder!"

Förra årets böndag iakttogs icke på någon af våra stationer utom i Sinan. Antagligen lade ämbetsmännen papperet å sido. Kanske hade det i år tillgått på samma sätt i Yuncheng, om ej händelsen kommit till vår kännedom genom någon inom telegrafverket, som omtalat, att befallning kommit. Så fort jag fått veta detta, sände jag bud till den ämbetsman, som det gällde, med förfrågan, om det så förhöll sig, och fick ett bekräftande svar. Jag begaf mig då upp till honom för att rådgöra om, hvilka anordningar som skulle vidtagas. Stackars ämbetsmän, det är ej så lätt för dem att veta, hvad de skola taga sig till i dylika fall! Han lämnade därför allt i mina händer. Själf åtog han sig dock att underrätta de öfriga ämbetsmännen jämte lärarne i alla statens skolor samt att fylla ett nummer på programmet genom att redogöra för anledningen till mötet. Vårt kapell, som just undergått en inre reparation, pryddes nu med de republikanska och svenska flaggorna, blommor och dekorerade sittplatser. Ett större antal bänkar anskaffades; till alla församlingsmedlemmarna sändes bud att infinna sig i sina högtidskläder; tebord dukades, och åt en stab af medhjälpare anförtroddes olika uppdrag: såsom att mottaga de besökande, föra dem till olika rum före mötet, underhålla sig med dem, servera te, anvisa platser i kapellet, dela ut sångböcker, slå upp sångerna o. s. v.

Redan kl. 9 kom borgmästaren i An-I., en stad ej fullt en mil härifrån. Han hade för ett par år sedan legat på sjukhuset i Pinian fu och fått behandling och var mycket vänligt stämd mot kristendomen. En annan ämbetsman — saltkommissionären — skickade bud och bad att få veta ritualen. En tredje sände soldatbevakning att hålla vakt vid porten och skyldra gevär för de ankommande! Åkande, ridande, gående kommo i massor. Jag har förut ej sett maken! Klockan 11 ringdes till sammankomst, och alla begåfvo sig till kapellet. Dagen förut hade jag sagt till om anskaffande af flera bänkar. En af evangelisterna sade då: "De som finnas, räcka nog. Det blir nog icke mera folk än vid en vanlig söndagsgudstjänt". "Vi få väl se", svarade jag. "Skaffa du bara, hvad som behöfs!" Då jag vid tredje ringningen inträdde, var kapellet fullpackadt — öfver 300 personer — och utanför på gården stod en stor skara människor.

Här såg man representanter för den civila och militära ämbetsmannakåren, post, telegraf, handelskammare, lärare, elever, flickskolan, köpmän, landtbor och privata personer. Blott från vår stad var väl ett 70-tal af stadens styresmän och lärare samlade. Det hela var en inspirerande syn. Det uppgjorda programmet hade följande utseende:

Sång.
Välkomsthälsning.
Anförande af intendenten Iang.
1 Timot. 2: 1—8.
Bön.
Sång.
Daniel 9: 3—19.
Bön.
Sång.
Kort redogörelse öfver K. F. U. M.-verksamhetens uppkomst och mål.*
Sång.
Fader vår.
Apostoliska välsignelsen.

Begynnelsesången motsvarade ungefär vår psalm: "Hela världen fröjdes Herren". En annan af de sånger, som sjöngos, var: "Vår Gud är oss en väldig borg". Två personer i sänder bådo, men "Fader vår" bads af alla, som kände till den bönen.

Allt hade en värdig prägel och försiggick utan det minsta störande afbrott. Nog skall väl Gud, som hör korpungarnes ropande, äfven höra de böner, som vid ett tillfälle som detta uppsändes från Kinas millioner! Och hvilken omätlig betydelse för kristendomen har det ej, att de styrande någon gång få komma ansikte mot ansikte med den kristna församlingen och under evangelii hörhåll, dessa män, som förut, så många af dem, gjort allt för att motarbeta densammas tillkomst och utveckling.

Efter mötets slut sade en af herrarne till mig: — "Det här skulle vi hafva gjort förut, så hade kriget nu varit slut!"

En af deltagarna, herr Tong, en man med generals rang, var på visit ett par dagar före mötet. Under samtalets lopp kom han att nämna, att en af hans söner gått i en missionsskola i Paoting fu och "trodde på läran".

"Han brukade alltid tala med mig om Gud och förmana mig", sade fadern. "För tre år sedan dog han", tillade han med tårar i ögonen. "Var han rädd för att dö?" frågade jag. "O, nej, han var så lycklig!" Jag gaf nu herr Tong ett Nya testamente på klassisk kinesiska, som vi fått till utdelning. 'Jag har längtat efter att få denna bok', sade han vid mottagandet.

Ja, så tedde sig den 16:de oktober 1914 för oss i Yuncheng. För min del skall jag, hvad andra än må säga, alltid bevara i mitt minne den dagen såsom en af de underbaraste, jag upplefvat, och tacka Gud för tillfället att få göra hans frälsning kunnig och uppenbara hans rättfärdighet inför hedningarnes ögon.

August Berg.

Herren är omkring sitt folk.

Utdrag ur ett bref från Hugo Linder.

För ett par dagar sedan var jag i Sianfu. Där fick jag höra följande berättelse om en ung engelsk kvinnlig missionär, som jag känner. För en kort tid sedan, medan Hvita Vargen härjade i provinsen, företog hon en resa, eskorterad af en kinesisk gosse (utom bärstolsbärarne). Då hon vid en rast satt

* Orsaken, hvarför K. F. U. M:s-verksamheten kom med på programmet, var, att i telegrammet denna verksamhet äfven omnämnts. Som vi i vår stad just hålla på att grundlägga en K. F. U. M., var tillfället att »slå ett slag» för denna förening utomordentligt lämpligt.

och skref i ett värdshus, hörde hon plötsligt buller i porten. Inom några ögonblick kom en skara beväpnade män inrusande i rummet och tilltalade henne närgånget och brutalt. Hon visste sig ingen annan råd än att försöka icke låtsa om dem och fortsatte att skrifva. Men så fick hon se deras bössmynningar riktade mot sig. Lugnt såg hon dem i ansiktet, anbefallande sig i Herrens hand. "Vet ni inte, hvilka vi äro?" skreko de. "Jo, jag ser, att ni äro infödingar." "Vi äro Hvita Vargens män, ska' ni veta!" skreko de, i det de morskt rätade upp sig. "Jaså". — "Men hur kommer det till att ni inte är rädd?" "Hvarför skulle jag vara rädd?" "Å, ni, en ensam kvinna!" (Vargens folk brukade vara förfärliga emot kvinnor.) "Jag är icke ensam." — "Är ni icke ensam? Här finns ju ingen?" "Jo, *Gud* är med mig; han förmår skydda mig. Min Frälsare Jesus är med mig till att hjälpa mig. Jag fruktar inte." — På detta sätt talade hon. Men så snart hon nämnde Jesu namn, syntes röfvarne obehagligt berörda. Sedan de fått hennes koffertnyckel och tagit, hvad de ville, höllo de henne fången en dag, hvarunder hennes tjänare ej fick besöka henne. Ehuru de flera gånger voro i rummet, rörde de henne dock icke, och till slut gingo de sin väg, medtagande hennes bärstol och andra tillhörigheter. Hon säger, att det var en underlig känsla af frid i hennes inre, ett medvetande af Guds närvaro, som alldeles borttog fruktan, då hon stod inför faran.

Så kan Herren hjälpa, prisadt vare hans namn!

Personliga meddelanden.

Om missionär *Carléns* sjukdom skrifver fröken *Ester Berg* från Ruicheng den 15 okt.:

Vi gå genom djupa vatten här. Oscar är mycket dålig. Vet ej, om han går igenom. Gud hjälper oss dock stund för stund och har gjort oss lugna, fast nog rinna tårarna ibland. För snart en vecka sedan tillstötte lunginflammation, och som krafterna redan förut voro synnerligen nedsatta, har han tacklat af *mycket*, är ytterligt matt, kan endast hviska och är så mager. Ibland hög feber, ibland nästan ingen. I går kväll 39.9, i kväll 39.1, mycket blodig upphostning, hvilket ock tar på krafterna. Gerda är mycket bättre, nu uppe nästan hela dagarna, hvilket gör både Oscar och mig glädje.

I dag, den 16, är O. *mycket* dålig.

* * *

Enligt ett de sista dagarna anländt bref från missionär August Berg, skrifvet från Ruicheng, dit han hade rest för att biträda i vården af missionär Carlén, ingår det glädjande meddelandet, att en vändning till det bättre tyckes ha inträdt i dennes svåra sjukdom. Efter allt att döma hade han först nervfeber och sedan katarral lunginflammation. Just dagen före missionär Bergs ankomst syntes allt hopp ute. Så hafva vi åter *ett stort tacksägelseämne.* Länge torde det dock dröja, innan broder Carlén återfår sina krafter. Hans fru är ock rätt klen. Båda anbefallas därför alltfort åt Guds folks förböner.

Brefafdelningen

I det i förra numret omnämnda brefvet till S. M. K:s syförening skrifver fru *Dagny Bergling* vidare:

I ha'n kanske hört, huru Gud sparade våra lif på resa till Yuncheng, då på värdshuset ett loft med klöfver störtade ned öfver oss. Vägg och dörr trycktes ut. En och en hjälptes vi ut. Roland var först alldeles dold för oss. Lilla Rudolf hade min man kastat sig öfver. Ingen af oss fick så mycket som en skråma. Det var i sanning ett stort under för våra ögon. Ja, Herren är en räddare i all nöd.

Om någon af eder har läst i n:r 11 af Sinims Land det lilla stycket: "Från två bibelstunder", hvari blinda Ma omtalas, så kanske det kan glädja eder att höra, det Herren har hört de böner, som uppsändts för henne. Herren Jesus har intagit hennes hjärta, och hon blef i maj rekommenderad till dop, så att hon nu är en lycklig medlem af församlingen. Aldrig är hon borta från mötena. Någon troende kvinna brukar följa med henne. Hon är ren, kammad och hel, så att numer är det en riktig glädje att se henne. Man kan knappt tro, att det är samma kvinna, som en gång, smutsig, okammad och höljd i trasor, infann sig vid en af våra bibelstunder. Det är något så ädelt hos denna fattiga kvinna. Aldrig tigger hon. Jag har sagt henne en gång för alla, att hon får vara hos oss hvar söndagsmiddag, så att hon skall slippa gå hem. Men upprepar jag inte direkt min inbjudning, så går hon. Hennes höna hjälper henne att vakta dörren. Den kacklar, om någon kommer in. Det finns sådana, som t. o. m. stjäla det gräs, den stackars gamla blinda själf har skurit åt sig till bränsle, och detta skall hönan hjälpa henne att vakta.

Guds kärlek i Jesus Kristus har sträckt sig också till denna eländiga varelse och rest henne upp, så att hon nu äger ett evigt hopp. Ofta har hon med sig till mötena någon ny kvinna, som hon fått tala med om Jesus, och härvid ser hon så glad ut.

. . . Hvad mig själf angår, har jag ännu värk i min högra sida. Vet ej, om detta blott är svaghet efter den svulst, jag hade i våras, eller om det är början till en ny. Jag är tillrådd resa till en läkare för undersökning, men det är icke så lätt att komma ifrån. —

Tack för edra förböner! Sänder hvar och en af eder Ps. 40: 17, 18 — särskildt orden "glada i dig". Är tacksam att fortfarande få vara innesluten i edra förböner.

Fru *Sekine Sandberg* skrifver i ett enskildt bref den 6 okt.:

Här må vi alla godt. Ända hittills har allt varit lugnt och stilla, men nu börja mörka moln hopa sig öfver vårt arma Kina. Japanerna ha nu

börjat tränga in i Shantung. Vår lärare hade i går ett bref från de sina i Tsinanfu, hufvudstationen i Shantung. Det innehöll, att en massa japaner hade anländt dit. Att Japan vill ha Shantung, veta kineserna så väl. De flesta, som kunna läsa här, följa noga med i tidningarna, som komma från Shanghai eller Peking. Det är inte det gamla Kina längre, som förr icke frågade efter något.

. . . Det har länge legat på mitt hjärta att få besöka hvarje hem i staden och på så sätt få sprida evangeliidelar och traktater, men då vi funno, att det för tidens skull var omöjligt, ha vi börjat på ett annat sätt, nämligen med att ha möten ute i staden i hemmen. Vi ha ju förut haft det en gång i veckan men då endast hos de troende. Nu försöka vi ha möten hos alla, som äro villiga att taga emot oss och bjuda in sina grannar. Vi ha ju bara hunnit börja men tycka, att detta arbete ser så lofvande ut. Vi ha nu två möten i veckan, och kvinnorna komma så gärna. Med omkring 30 *nya* kvinnor ha vi fått tala på dessa möten. De flesta ha bjudit oss till sina hem, och det är vårt hopp att få besöka dem och småningom, när vi bli mer bekanta, få dem med på våra bibelklasser på stationen. Min gamla Ma ta sao är utmärkt för detta arbete. Jag känner mig så liten, när jag sitter vid hennes sida och hör, hur klart och kraftigt hon framställer frälsningens väg. Bedjen mycket för detta arbete!

Under rosenbusken i Puchow.

Fredrika är så duktig. Hon är den, som är ute och reser. Tre veckor var hon uppe bland bergen och arbetade där i byarna med sin präktiga bibelkvinna. I dag har hon rest till Tungchow och Pucheng för att ha bibelkurser. Olga och Marie behöfva så väl hennes hjälp.

. . . Ester har nu öfvertagit min onsdagsklass, så att jag får mer ägna mig åt arbetet ute i staden. Ester talar så bra kinesiska, och gummorna tycka, att det är så roligt att höra henne.

I dag reste Westers till Puchow. Gertrud längtade så efter att få upptaga arbete där i staden. Hon skall till bibelkinna ha Sitasao (en kvinna, som för många år sedan blef afvand från opielasten, omvänd till Gud och barnsköterska hos Böllings).

Nu höra vi ingenting af Hvita Vargen, så han är nog död. Men nu börja kineserna frukta mandschuerna. De säga, att blir det krig i Kina, så komma mandschuerna alldeles säkert att resa sig. "Allt ju hvilar i min Faders händer. Skulle jag som barn väl ängslas då?"

* * *

Sinanhsien den 14 okt. 1914.

Älskade vänner!

"Hos Gud är makten."

Dessa ord ha åter och åter kommit till mig under den senaste tiden. Hur det än stormar omkring oss, kunna vi vara vid godt mod, ty "hos Gud är makten". Ville så gärna sända eder en hälsning och hoppas innerligt, att den kommer fram, fastän det nu är så osäkert med postgången.

Underrättelserna från Sverige äro ytterst få. Det är endast något bref eller kort, som då och då kommer igenom. Men vägen uppåt är öppen och fri. Den vägen kan ingen makt i världen stänga. Gud hjälpe oss att mer än någonsin förut använda bönevägen! För närvarande har jag fått mitt arbete här i Sinan. Det är meningen, att jag skall vara fröken Hultkrantz' kamrat, tills fröken Pettersson kommer ut igen. Sedan hoppas jag få återvända till Shansi, om ej Gud leder det annorlunda. Ännu har jag inga egna erfarenheter eller upplefvelser att meddela från arbetet i Sinan, ty jag har varit här endast något öfver 3 veckor, men jag kan ju skrifva något om hvad jag hört.

Samma dag jag kom hit, blef fröken Hultkrantz kallad till en af de finare familjerna här i staden för att gifva den hjälp, hon kunde, åt en gammal man, som af röfvare blifvit skjuten genom bröstet. I början var det inte mycket hopp om att han skulle bli frisk igen, men förutom den hjälp, han fått af min kamrat, ha vi dagligen bedit för honom, och Gud har hört våra böner. I lördags kom han hit på afskedsvisit, fullt återställd. Innan han gick, bad han att få köpa ett ex. af Nya testamentet. Bedjen för denne man, att Gud må få vinna honom helt! Han har förut varit mycket fientlig emot kristendomen, men är nu helt förändrad i detta afseende.

En dag i förra veckan voro Maria och jag ute till en by här i närheten för att besöka en sjuk. På vägen dit träffade vi en äldre kvinna, som omtalade, att hon endast hört litet om Gud men läng-

tade att få höra mer, ty hon hade haft erfarenhet af, att vår Gud är mäktig att hjälpa. Gräshopporna ha alldeles förstört höstskörden på flera platser här i Honan. Men denna kvinna, som hört så litet om Gud, hade vändt sig till honom i sin nöd. "Jag visste inte", sade hon, "hur jag skulle göra, och hvad jag skulle säga, men jag bugade mig ned till jorden ute på min åker och bad till den Gud, som jag icke kände, att han skulle förlåta mina synder och rädda min skörd undan gräshopporna". Gud hörde hennes bön genom att skona hennes åker, under det alla hennes grannars åkrar blefvo förstörda.

En annan kvinna, som för en tid sedan började komma med på mötena, bad oss härom dagen, att vi någon gång skulle komma till hennes hem och förstöra hennes afgudar, ty nu ville hon inte längre ha dem kvar i hemmet. Förr har hon uppehållit sig genom att gå omkring och tigga; nu förtjänar hon själf sitt uppehälle genom att spinna. Men hvarje söndag infinner hon sig troget på mötena. Maria frågade henne en dag, hur hon kunde ha reda på, att det var söndag. "Jag ritar", svarade hon, "ett streck för hvarje dag, och när jag har sex streck, då vet jag, att följande dag är söndag". Hon synes vara ärlig och uppriktig i sitt sökande efter Gud. Det är glädjande och uppmuntrande att träffa på verkligt ärliga själar, som af hela sitt hjärta vilja tjäna Gud.

Här i Sinan ha vi stormöte den 24—25 okt. Efter detta möte hoppas jag få resa ut till någon by i närheten. — Ännu så länge ha vi någorlunda lugnt i Kina, men Japan gör allt för att finna orsak till att kunna börja krig med Kinas folk. Måtte Gud förhindra detta!

Maria Hultkrantz förenar sig med mig i de varmaste hälsningar till eder alla där hemma.

I Herren tillgifna
Svea Wibell.

* * *

Fru *Augusta Berg* skrifver från Yuncheng den 16 okt.:

I ett föregående bref berättade jag om arbetet i flickskolan. Till detta arbete hade fienden ej behag. Denna termin har jag ej blifvit ombedd att undervisa i sång, och därmed hafva också bibelklasserna inställts. Det ryktet började komma ut, att "hela skolan följer utländingarnas lära." Detta hade rektorn svårt att tåla. Han är ej personligen i likhet med sin företrädare vänligt stämd mot kristendomen. Jag har dock frihet att besöka flickorna, och något tiotal komma om söndagarna på mötena. Vid mötet den 16 oktober infunno sig 90 af flickskolans elever med sina föreståndarinnor — lärarna hade kommit förut.

Jag vill nu särskildt *bedja om förbön, att dörrarna åter må öppnas och vi åter få förkunna evangelium för barnen.* Gud hör bön. Bön förändrar förhållanden.

Meddelanden från fältet.

Det är med blandade känslor, jag nu sätter mig ned för att gifva en kort öfversikt öfver den närvarande ställningen på vårt fält. På det stora hela hafva vi ju så stora orsaker till tacksamhet, då vi jämföra vår ställning med många andras, och i synnerhet då vi tänka på det rådande tillståndet i världen i sin helhet. Och dock vill vemodets känsla ibland lägga sig förlamande öfver en, då man ser på de stora tillfällena och de små tillgångarna såväl på personliga krafter som penningmedel.

I Shensi ha arbetskrafterna länge varit alldeles otillräckliga. Syster Anna Eriksson är i stort behof af en kamrat i arbetet. I Pucheng och Tungchow är förhållandet enahanda. *Vi skulle just nu behöfva tre bröder och lika många systrar, men hvar finnas de?**

I Shensi går det mera smått framåt med arbetet, åtminstone i Tungchow-distriktet, troligen af brist på goda infödda arbetare. Man kan ej skapa sådana, och att taga från andra distrikt, som man ju måste göra, utfaller ej alltid så bra. Vilja missionens vänner göra till ett *särskildt* böneämne, *att flera medarbetare må uppväckas bland församlingarna i vårt Shensi-distrikt?* Broder Robert Bergling omtalar, att flera af hans gamla arbetare nu börja känna årens tyngd, hvarför vi äfven böra innesluta Hancheng och Hoyang i våra böner.

I Honan ha vi ock behof af *flera arbetskrafter.* Syster Emma Andersson, som varit ute en längre följd af år, har behof af att resa hem och återhämta krafter. Så fort resemedel inflyta, kommer hon därför att anträda sin hemresa från Shanghai, där hon f. n. vistas. Broder Ossian Beinhoff är f. n. ensam manlig missionär i det stora distrikt, som omfattar Honanfu, Iensi, I-iang, Sinan och Kunghsien. Det spörjes ej ringa intresse i dessa delar af vårt distrikt.

Goss- och flickskolorna i Honanfu och Sinan äro nu öppnade. På grund af den tryckta ekonomiska ställningen veta vi dock ej, huru länge vi kunna hålla dem i gång. Det gäller att taga ett steg i sänder. Herren är mäktig att låta mannat falla hvarje dag och gifva oss, hvad vi behöfva. Vi bedja missionsvännerna *ihågkomma våra skolor i sina böner.* Från dem utgår det Kina, som skall blifva. Vi behöfva flera, som understödja oss, i det att de gifva till skolverksamheten af sina medel. Vi arbeta på att få den självfunderhållande principen genomförd men hinna ej till målet på en dag. Det skulle smärta oss mycket, om vi nödgades hemsända barnen, och detta steg skulle medföra svåra rubbningar i hela missionsarbetet.

Broder Malte Ringberg har sista tiden varit ganska klen till sin hälsa men kan dock, genom iakttagande af sträng diet, utföra sitt arbete. *Bedjen om hans fulla vederfående,* om detta är Guds vilja med afseende på honom! Gud har ju så nådeligt besvarat våra böner för andra syskon i detta afseende.

* Kurs. i denna art. gjord af *Red.*

Syster Svea Wibell har ersatt syster Emma Andersson i Sinanhsien.

Från Ruicheng kom bud i förra veckan, att syskonen Carlén därstädes båda voro sjuka i feber. Broder Carlén syntes vara svårast däran. Ester Berg har rest dit för att bistå med sjukvård. Vi veta ej ännu, af hvad natur sjukdomen är, men hoppas att den är af öfvergående art.

Syskonen Werner och Gertrud Wester återvända denna vecka till Puchow, sedan broder Teodor Sandberg nu återvunnit sin hälsa och kan sköta sitt arbete som missionens finanssekreterare.

Broder Wester har just återvändt från ett besök till Tientsin och Peking. Han reste dit i sällskap med en af våra unga evangelister för att bevista mr Sherwood Eddy's möten för de studerande. Resan företogs i syfte att få nya impulser för vårt arbete. Det inflytande, mr Eddy har öfver de studerande, ja, öfver alla, som komma under hans kraftiga påverkan, är något enastående. Att tiotusentals af Kinas bästa ungdom efter moget öfvervägande förpliktiga sig att förena sig med en bibelklass och studera Bibeln, är dock något att vara tacksam för. Låt vara, att det ej blir frukt af mången blomma, det blir dock frukt af en stor del, och för detta må man väl tacka Gud. I söndags hörde vi en kort redogörelse för de intryck våra två vänner fått, och det var mycket intressant. Mr Eddy hade blifvit inbjuden af såväl presidenten som vice presidenten att redogöra för kärnan i sitt budskap — Kristus!

Den nye läraren i seminariet, herr Wang, har just nu kommit, så vi ha nu där tvänne unga, västerländskt bildade män. Tillsammans med broder David Landin utgöra de f. n. en tillräcklig lärarepersonal, men för ett sådant arbete kräfves förutseende, om det ej en vacker dag skall befinnas sakna lämplig person att träda in uti en tillfälligt uppkommen vakans. Tiden går så fort, och det dröjer ej länge, innan broder Landin kommer att begära sin semester. Hvem skall då upptaga hans arbete? Sådana tankar komma ju ofta för mig. Hvad som vore *önskvärdt*, vore, att *en ung och för denna gren af verksamheten lämplig och kallad broder nu anmälde sig*, så att då broder Landins tid är inne att resa hem, han kunde träda in i arbetet och öfvertaga ledningen. Se här *ett nytt böneämne!*

På grund af K. F. U. M:s i Stockholm välvilja och intresse för saken har herr Wang kunnat anställas. Det är nämligen meningen, att han, förutom sin befattning som lärare i seminariet, skall upptaga verksamhet bland de unge männen i statens skolor och utvidga den anspråkslösa K. F. U. M.-verksamhet, som redan påbörjats. Vår svenska K. F. U. M. bidrager därför till hans lön. *Bedjen, att han må blifva välsignad i detta arbete!* Unga män finns det godt om, men i det inre af landet äro fördomarne och motståndet större än vid kuststäderna.

I Chiehchow pågår skolverksamheten under ledning af tvenne goda kinesiska lärare tillika med broder Henrik Tjäder. Här är en förening af såväl småskola som mellanskola, och ett ganska stort antal elever åtnjuta undervisning. Med de goda lärarekrafter, vi nu lyckats förvärfva, är det vårt hopp att i denna skola kunna lämna en mer omfattande undervisning åt de äldre eleverna, än hvad som är fallet i våra andra skolor. Som ett tungt moln hänger dock öfver oss tanken på att *skolmedlen ej räcka till.* Vänner till vår ungdom vilja helt visst beakta detta.

Det stora Ishih-distriktet, som borde vara deladt i två, kommer att sakna broder Andrew Ericsson, som ju, af hälsoskäl, ej kan återvända till fältet.

Den fjärde och femte firade församlingen i Yuncheng sitt sedvanliga höstmöte. Det inföll just under den allra brådaste tiden, då hvetet skulle sås, men de flesta af församlingsmedlemmarna infunno sig dock. Det har under flera år förhållit sig så med församlingen här, som ju är ringa till antalet, att ungefär lika många ha under året aflidit, som genom dop förenats med densamma, hvarför den just icke gjort något vidare framsteg. Detta möte fick dock vara vittne till att *nio personer upptogos i församlingen.* Hittills har under året endast en aflidit och en måst uteslutas, hvarför vi, som jag hoppas, nu fått litet försprång. En af männen, som döptes, var en frukt af gatukapellverksamheten. En kvinna var 76 år gammal. Hon afgaf ett så klart vittnesbörd. Tre unga, resp. sexton och aderton år, voro ock bland dem, som vi hade glädjen hälsa välkomna ibland oss. Allas upptagande försiggick efter ett allvarligt, pröfvande möte. Vi få nu anbefalla dem åt Gud, som förmår frälsa och bevara. Medlemsantalet här uppgår nu till femtio. Som jag förut en gång nämnt, ha vi ett ytterst litet område att arbeta uti, men dock stort nog för att ur detsamma kunna inberga tusentals, ville blott de som höra, anamma frälsningens evangelium.

För öfrigt råder lugn på vårt fält. Folket längtar efter fred, och inga störande element af större betydelse förefinnas.

Alltmer börja styrelsesättet och lefnadsvanorna att ingå i de gamla fårorna. Det är ej modernt att vara radikal, och hvarhelst tecken till "en tredje revolution" spåras, vet Juan Shih kai att oskadliggöra desamma. Och så godt är det. Oro råder nog i sinnena på grund af situationen i Tsingtao och japanernas ringaktande af Kinas neutralitet. Det vill till ej så litet statsmannaskicklighet att leda Kinas stora farkost igenom alla dessa bränningar.

Huru Kina än bär sig åt, tycks det förolämpa någon. Alltså, till sist: *"Bedjen för Kina!"*

Yuncheng den 5 okt. 1914.

August Berg.

Lotusblomman.

Af *Maria Pettersson.*

"Korset först, kronan sedan."

"Något liknande ligger uti vårt ordspråk: *Först gråt, sedan hugnad,"* yttrade vår evangelist, Chia, då vi en gång suttit och samtalat om det bibelordet: Genom mycken bedröfvelse måste vi ingå i Guds rike. — "När Gud frälsar människan", fortfor Chia,

"låter han henne först genomgå mycken luttring." "Hvad har ni för bevis därför?" frågade jag. "Jo, se här något, som jag genomlefvat", svarade han och räckte mig ett papper, hvars innehåll härmed i öfversättning följer: — —

"Jag befann mig för många år sedan på en plats, kallad 'Gräsbyn'. Det var i kejsar Tungchïs' första regeringsår (1862). Då öfversvämmades våra trakter af de så kallade T'ai-pingarne eller 'långhåriga rebellerna'. Det var fruktansvärdt, huru de foro fram. I nämnda by bodde en man vid namn Fjärde nattväkten med tillnamnet Åkerteg. Hans hustru var också i lifvet, likaså en minderårig flicka, kallad Lotusblomman. Plötsligt blef Åkerteg gripen och bortförd af röfvarne. Lotusblommans moder flydde då med sin lilla flicka. Men o, ve, olyckan *skulle* drabba dem. De föllo i röfvarnes händer och blefvo svårt sårade. Igenom Lotusblommans arm stucko de ett rostigt svärd. Blodet rann oafbrutet, och den lilla flickan skrek af skrämsel och smärta. Till råga på allt visste de icke, hvart de skulle vända sig i sin nöd, och intet ätbart hade de medfört. Den arma modern, som icke visste någon råd och icke kunde lugna sin lilla flicka, lade sig till sist trött ned under utropet: 'Himmelen styr'. Det återstod blott, menade hon, att foga sig efter ödet. Men *Gud, icke ödet*, lät rebellerna lämna platsen. Lugn inträdde, och hos goda människor funno Lotusblomman och hennes moder en tillfällig tillflyktsort.

Det var dock icke nog med dessa lidanden. Efter blott några få år, då Lotusblomman ännu var ung, inträffade den svåra hungersnöden i kejsar Kuang-hsüs' tredje regeringsår (1878). Det blef en långvarig, svår torka, så att gräs icke växte på marken. Människornas hunger tilltog alltmer, och slutligen hade många intet annat att stilla sin hunger med än människokött. Nu var det en svår tid för Lotusblomman och hennes moder, och de hade hardt när hungrat ihjäl, om icke en släkting gjort allt för att bevara dem vid lif.

Lotusblomman blef också räddad undan döden, och i kejsar Kuang-hsüs' tjugonde regeringsår, 1895, fick hon för första gången höra evangelium. Det var med synnerlig glädje, hon hörde läsas ur Bibeln och sjungas sånger, tryckta på små blad.

När vi se tillbaka på allt", så slutade Chia sin berättelse, "se vi, att Gud hade en *god* mening, då han lät Lotusblomman *lida*. Och på samma sätt är det med oss alla."

* * *

Lotusblomman blef sedermera evangelisten Chias hustru. Under de mer än tio år, som Chia tjänat missionen, ledde hon alltid under hans bortovaro hemmets angelägenheter, tills hon nyligen plötsligt rycktes ur familjekretsen, där hon var mycket aktad och afhållen. Chia känner djupt hennes bortgång. Han har också bedt om hemförsamlingens förbön, ty han känner sig fylld af fruktan.

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" har utkommit i sin 11:e årgång, och hoppas vi, att den liksom dess föregångare skall mottagas med kärlek bland missionens vänner och blifva till välsignelse för Herrens rikssak i Kina. Den är äfven i år rikt illustrerad.

Priset är liksom föregående år 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, då minst 5 ex. samtidigt rekvireras eller köpas på missionens exp., 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, C.

Till Redaktionen insända böcker.

John R. Mott. En ledare för världsrörelser, af Karl Fries. J. A. Lindblads förlag, Uppsala. Pris 2 kr.

En mycket värdefull bok. I raska, kraftiga drag tecknas här "Evangeliets segertåg" ibland ungdomen, särskildt den bildade, i hela världen. Man får här också lära känna den man, som gjort en stor insats i den kristliga studentrörelsen. Skildringen har fått liffullhet och kraft genom att författaren ända från början personligen varit med om att kämpa fram de segrar för Guds rike, han talar om. Må boken få tjäna som en tändande gnista bland vårt folk. Sätt den i händerna på de unga!

Undret. Af Fr. Bettex. Samma förlag. Häft. 1 kr., kart. 1: 40.

Lars Levi Læstadius. En nykterhetskämpe i höga norden. Af Elisabeth Curtelius. Samma förlag. Pris 75 öre.

FÖRSÄLJNING

anordnas af syföreningen för Svenska Missionen i Kina onsd. d. 2 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Andaktsstunder: Kl. 11: kyrkoherde *Nils Beskow*, kl. 1/2 2 godsägaren *Joh. Hedengren*, kl. 6: missionär *E. Folke*.

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Malmtorgsgat. 8, 2 tr., af

Fru *Maria Berg*, Handtverkaregat. 28, 1 tr.

Frkn. *M.* och *N. Cavalli*, Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.

Fru *Bell Fries*, Barnhusgat. 10, 3 tr.

Fru *Mina Johansson*, Grefturegat. 31, 1 tr.

Frk. *Tekla Liljeqvist*, Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.

Frökn. *A.* och *L. Schön*, Skeppsbron 28, 3 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgat. 64, 5 tr.

Fröken *Emma Beskow*, Sturegat. 56, 4 tr.

Fru *Isabel Faxe*, Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.

Fru *Elin Holmgren*, Kungsgat. 73, 2 tr.

Fru *Elisabet Landgren*, Kammakaregat. 8, 3 tr. ö. g.

Fru *Olga Magnusson*, Äppelviken.

Fröken *S. Storckenfeldt*, Engelbrektsgat. 6 A, 2 tr.

Fru *Elisabeth Tham*, Strandvägen 5 A, 5 tr.

Fru *Elvine Weinberg*, Karlstad.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1914.

N:r 24. Årg. 19. 15 DEC. 1914. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare	Redigeras af	Expedition:	Telegramadress:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	*Malmtorgsgatan 8.*	»*Sinim*», *Stockholm.*	Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Han har kommit — han kommer. — Brefafdelningen. — Sparbössetömning. — För våra små missionsvänner — För S. M. K:s bedjande vänner. — Redovisning. — Missionslitteratur. — Anmälan för år 1915.

Han har kommit — han kommer.

Genom evighetens timglas, som står inför Guds tron, rann världsurets sand. Enligt detta ur äro tusen år såsom en dag. Invånarna på den planet, för hvilken det angifver tiden, hade gjort uppror mot sin skapare. Människan, åt hvilken jorden blifvit öfverlåten, hade besegrats af en upprorisk furste. Hennes enda fästning "Lydnad" hade fallit, och den sista gnistan af hopp att återvinna den förlorade oskulden hade slocknat i människans bröst. Världen var behärskad af det onda. Men den gudomliga allvetenheten, som förutsett denna nöd, hade, redan före världens grundläggning, beslutat människans återställelse, återlösning genom Lammet, offradt för världens synd.

En seraf vänder timglaset, och i Eden gifves det löftet, att kvinnans säd — icke mannens — skall krossa förrädarens hufvud. Åter vändes timglaset, och en siare, som förkunnar Israels förfall, skådar i en syn det skenbart omöjliga: Af en jungfru född skall Återlösaren komma, och, ännu underbarare, hans namn skall vara Immanuel — Gud med oss! Af en jungfrulig *jordisk* moder skulle den *gudomlige* Förlossaren komma! Sällsamma motsats!

Åter rinner sanden under 700 år långsamt och säkert genom timglaset. Åter vändes det, och tidens fullbordan är inne. Den utlofvade Frälsaren kommer och det icke blott som offerlammet, kvinnans säd och son, utan som Guds Son, aflad af den Helige Ande. Den Högstes rådslut hade hittills utförts ända in i dess minsta enskildheter.

I ödmjukhet böjer sig Josef för ängelns ord: "Josef, Davids son, räds icke att taga Maria, din hustru, till dig, ty det som är afladt i henne, är af den Helige Ande." Af honom kräfves tro, och han handlar i tro. Vid krubban står Josef den första julmorgonen och skådar med förundran det största af alla tidens under — det lilla barn, som ängeln gifvit namnet *Jesus*, ty sann Gud, född af kvinna, skulle han frälsa sitt folk från deras synder.

Det herradöme, på hvilket icke skall varda någon ände, skulle hvila på denne Fridsfurstes skuldror. Han skulle icke mattas och icke uppgifvas utan slutföra sitt mål: upprättandet af rättfärdighet på jorden. Hans namn skulle vara "Underbar", och på spillrorna af det besegrade onda skulle han upprätta sitt rike.

Detta underbara barn var lifvet själft — lifvets Furste — det eviga lifvet. Såsom den andre Adam skulle han åter resa det mänskliga släktet, som genom den förste Adam bringats på fall. Gud hade därför smyckat Davids vapen med en gudomlig, oförgänglig krona.

Den himmelska gåfva, Fadern gaf åt den värld, han så högt älskade, kom ned till vår jord den första underbara julnatten. En krubba fick tjäna till vagga för detta barn. Dock, detta vållar icke Maria någon smärta. Den Gud, som korat henne till Frälsarens moder, hade redan för långliga tider tillbaka bestämt den plats, där världens ljus för första gången skulle stråla ut i världens mörker. Vi veta, i hvilket sinne Maria mottagit budskapet från ofvan. "Se, Herrens tjänarinna! Varde mig efter ditt tal!"

Så lyder hennes svar på ängelns förkunnelse, och i hennes hjärta ljuder det: "Min själ prisar Herren." Detta ord visar oss, att Guds vilja var för henne dyrbarare än konungapalats och kostbara kläder. Förvisso hade ock den himmelske Fadern utsett denna krubba till vagga åt enfödde Sonen, på det att ingen af jordens invånare någonsin genom armod skulle behöfva känna sig utestängd från världens Frälsare.

När jordiska furstar anlända till en stad, hälsas de af sina undersåtar med jubel, med klockringning, illuminationer och processioner. Men konungars Konung blef icke föremål för någon sådan hyllning. "Han kom till sina egna, och hans egna mottogo honom icke."

Men om jorden tog anstöt af "krubban", var den himmelska världen så mycket mer angelägen att ära sin Herre. "Morgonstjärnorna jublade tillsammans, och alla Guds söner höjde glädjerop." Guds Son har blifvit människa! Skaror af ljusgestalter, skinande änglar, genomforo rymden för att förkunna för herdarna, som vaktade sina hjordar, Fridsfurstens ankomst, och himmelska körer fyllde luften. Jubelsånger sådana som dessa tona ned till jorden, där den nyfödde Konungen ligger i sin krubba: "Helig, helig är Herren Sebaot. Hela jorden är full af hans härlighet." Vi höra af änglastämmor dessa ord uttalas till herdarna: "Se, jag bådar eder stor glädje, som skall vederfaras allt folk, ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren." Och åter ljuder det från mängden af de himmelska härskarorna: "Ära vare Gud i höjden, frid på jorden, till människorna ett godt behag!" Änglarna försvinna, och ringa herdar blifva bland människorna de första vittnena om Guds Lamm, som bär världens synd.

Dock, himlarna fortsätta att tjäna sin Herre. En strålande stjärna får vägleda de vise från det fjärran Östern till härberget i Betlehem. De draga fram, dessa vise, genom öknarna för att tillbedja honom, som hans folk i dårskap förkastat. Med rika gåfvor äro deras kameler lastade, och Herodes bäfvar för sin tron. Hans list går dock icke upp mot dessa österländingars vishet. Alltsedan denna tid hafva jordens i sanning vise suttit vid den nyfödde Konungens fötter samt med växande intresse och fulla af förhoppning lyssnat till hans oförlikneliga ord, hans, som talat såsom ingen annan om ting, som "endast de förståndiga kunna förstå".

Men snart skall för oss, som tillbedja honom, timglaset åter vändas. *När* den timme slår, då vi skola skiljas från denna jord, kan ingen säga. Dock, ju mer sanden i timglaset förrinner, dess klarare strålar hoppet och tron på Marias son, Guds Son, Människosonen.

Och kanske, när timglaset nästa gång vändes, skall det visa, att stunden för konungars Konungs återkomst är inne. Vår julhögtid skall då ge rum för kröningen, liksom offret i det gamla förbundet fick vika för korset. Kristi återkomst skall fullständiga löftenas uppfyllelse. Tecknen till Jesu andra tillkommelse äro talrikare än de, som bebådade hans första ankomst. "De förståndiga skola förstå det." Den fridstid, efter hvilken vår arma jord trängtar, skall taga sin början, när Konungens fötter åter stå på Oljeberget. Må vi vara redo, må vi vaka och vänta och hafva våra lampor brinnande, så att vi kunna instämma med den himmelska kören i deras lofsång: "*Ära vare Gud i höjden, frid på jorden, till människorna ett godt behag!*"

Alliance Weekly.

Brefafdelningen

I bref af den 2 okt. skrifver missionär *O. Beinhoff*:

Våra tillfällen till missionsarbete äro rikare än någonsin förr. Alltsedan jag sist kom ut, har jag ej med undantag af i Honanfu hört ett enda okvädesord utan under mina vandringar bland de vackra Honanbergen och byarna på slätten alltid bemötts med vänlighet — verklig vänlighet. Trött, törstig och hungrig kunde jag t. ex. komma till en för mig alldeles främmande by, där ingen kände mig. Ingen matbutik fanns. Folket var ute på åkrarna och arbetade. Jag var så trött och hungrig efter 2—3 sv. mils marsch, att jag ej orkade gå längre. Men det fanns alltid någon, som särskildt för min skull kokade grynvälling. Stärkt af 3, 4 skålar har jag sedan kunnat fortsätta min vandring. Ersättning har erbjudits för gästvänligheten, men trots min kamp för att förmå dem att mottaga en slant har jag alltid måst lägga penningarna tillbaka i min påse. Under det jag suttit ute på någon bygata, har alltid en skara samlats omkring mig, och hur ha de ej mottagit hvarje ord jag talat till dem! Evangeliidelar och traktater ha gått åt som den finaste handelsvara. Fördomarna ha verkligen nedbrutits, och vägen till folkets hjärtan ligger öppen för lifvets budskap. Kinas folk har verkligen genomgått underbara förändringar. Revolutionen, röfvarväsendet, Juan Shikais skräckvälde, hagelstormar, som slagit ned skörden, gräshoppor, som ätit upp den, m. m. ha fått tjäna Guds rikes sak. Nu äro vi verkligen välkomna med fridens budskap. Folket har sett, hur denna världens riken vackla, men hur Guds rike segrande gått igenom allt. Jag känner mig lika hemma i Honanfu som på någon annan plats på jorden.

Våra planer för den kommande vintern äro många och stora, men vi frukta, att det europeiska kriget krossar dem alla. Herren råder dock öfver allt detta. Vi vilja börja i nästa månad med en s. k. tältmission, som skall fortsätta hela vintern och sluta i mars eller april. Det är vårt gamla predikotält, som nu åter skall ut på vandring. Under dess dukar skola fyra à fem män tjänstgöra, två kolportörer, anställda af Skottska Bibelsällskapet, samt två evangelister anställda af församlingen och en ledare, någon af S. M. K:s infödda arbetare. Stundom skall jag följa med.

Afsikten med denna tältmission är att nå massorna. Tältet slås upp på en central plats, och byarna besökas därifrån. Lägge nu Herren sin välsignelse till detta arbete!

Jag är alldeles ensam manlig missionär i det stora Honanfudistriktet, det största på hela S. M. K:s fält. Jag har att tillse, att invånarna i 6 domsagor få sin andliga mat i rätt tid. Och nu är den rätta tiden. Därför måste vi mobilisera alla våra krafter för den kommande vintern. Det skall bli intressant att få se, hvad våra kinesiska kristna själfva kunna göra. Honanfu-församlingens medlemsantal når nu upp till öfver hundra. Jag minns, när vi hade två. Det är ofantligt intressant att ha varit med från början.

Tiden för vårt stormöte är nu nära. I början af nästa vecka börja dopklasserna. Vi hoppas få välkomna öfver ett tiotal nya medlemmar. Under konferensen har jag lofvat att med tillhjälp af ljusbilder, skänkta af dr Fries, gå igenom Kristens resa, alla troende kinesers förtjusning. Efter konferensen håller jag en bibelklass under en vecka, medan vi ha folket kvar. Därefter ha vi konferens i Sinan med samma program. Min tid är fullt upptagen ända till jul.

Vi gå säkert i yttre afseende svåra tider till mötes. Måtte vi ej somna in utan vara vakande, när Brudgummen kommer!

* * *

Kära missionsvänner!

"Det är godt att hoppas i stillhet på hjälp ifrån Herren."

Vi äro mycket tacksamma för vår vistelse i Uanchuan. Äfven denna sommar fingo vi erfara Guds välsignelse i arbetet. Vi fingo inträde i flera nya byar. I en af dessa funno vi en kvinna, som i sju år trott på Herren. Hon var för sju år sedan mycket sjuk och hörde genom sin son, som då hade arbete i Kü-uh (en af Kina Inlandmissionens stationer), att missionärerna där kunde bota sjuka. Hon reste dit men träffade ej missionärerna, ty de voro bortresta. Evangelisten var dock mycket vänlig mot henne och bjöd henne att i sitt hem hvila ett par dagar. Hon hade kommit en lång väg och var mycket trött. Han berättade nu för henne om den store Läkaren, som kan bota både kropp och själ, samt lärde henne bedja. Glad öfver hvad hon hade hört, reste hon hem med den föresatsen att förtrösta på Herren. Hon började först bedja, att Jesus måtte hela hennes kropp. Herren hörde denna bön. Dag efter dag blef hon bättre, och snart var hon alldeles frisk. Detta stärkte hennes tro på Jesus, och hon beslöt sig för att följa honom. Hon gjorde nu sitt hus rent från alla afgudar och har sedan i sju år troget hållit fast vid Herren. Hon är glad och lycklig och mycket frimodig att vittna om sin Frälsare. Det var bestämdt, att hon skulle ha kommit ned hit för att få litet undervisning och vid stormötet förenas med församlingen genom dopet, men hon blef klen och kunde därför ej komma.

Den 11 och 12 okt. hade vi vårt stormöte här. Vi hade goda möten. Särskildt ett möte, ledt af evangelisten Sie från Yuncheng, var mycket välsignadt. Hans ämne var "att känna Jesus". Bönemötena voro varma. Ofta hörde man flera bedja på en gång. Vännerna syntes mycket glada och belåtna, då de återvände till sina hem.

Gumman Feng.

Elfva blefvo genom dopet upptagna i församlingen, sex män och fem kvinnor. Af männen voro fyra f. d. skolgossar i vår skola. Tre af dem ha nu flyttats öfver till Haichow skola; den fjärde är i sitt hem och sköter jordbruket. En man är bror till en af evangelisterna, den sjette är från Uanchuandistriktet. Han och hans mor blefvo nästan samtidigt troende. Nu fingo de följas åt i dopet. Modern är en präktig kvinna. Hon var nere här omkring tre veckor före mötet för att få undervisning, och vi voro mycket glada öfver hennes fasta förtröstan på Herren. Tre unga hustrur döptes ock, hvilkas män förut äro församlingsmedlemmar.

Den femte kvinnan var vår kära vän, vegetarianen gumman Feng, som i fjol kom till tron på Herren. När vi i somras kommo upp till Uanchuan, funno vi henne glad och lycklig, trogen det ljus, hon mottagit. Hon har fått lida mycket hån och smälek från sina förra trosförvanter men står fast. I somras kom en af hennes förra lärare för att göra ett sista försök att förmå henne gå tillbaka till vege-

tarianismen. Han lyckades skrämma gumman, så att hon grät en hel dag. Han sade, att om hon fortsatte att följa Jesus, skulle gudarnas vrede upptändas mot henne i så hög grad, att hon och hennes förfäder och efterkommande alla skulle efter döden kastas i 18 helveten och hackas i små bitar, så sättas ihop till ett helt, därpå åter hackas sönder, och detta skulle fortgå i all evighet. Vi fingo höra om detta, hvarför jag sände min bibelkvinna för att lugna henne. Nästa dag var söndag. Då kom Feng till oss och stannade kvar hela eftermiddagen. Jag sökte härvid riktigt klargöra för henne, hvilken säker och trygg ställning den själ har, som kastar sig helt på Herren, honom som har öfvervunnit döden och djäfvulen. I ett nu ropade hon så jublande glad: "Nu ser jag det. Jag är svag, men Jesus är stark." Sedan den dagen har hon varit full af förtröstan och lefver verkligen i umgänge med Herren. Under mina bybesök i somras följde hon med oss till flera byar, och öfverallt vittnade hon om, huru stora ting Herren gjort med henne.

Efter stormötet följde jag med dessa båda kvinnor till Uanchuan och stannade där en vecka, hvarvid jag också var i gumman Fengs hem, där många fingo lyssna till hennes frimodiga, trosvarma vittnesbörd.

Bedjen för dessa nydöpta, att de alla må bli bevarade i nåden samt kunna sprida Jesu vällukt i sina hem och i sina byar!

I Jesus förenade

Anna Hahne.

* * *

Hancheng den 3 juli 1914.

Kära missionsvänner!

"Men varen nu faste och arbeten, ty jag är med eder, säger Herren Sebaot." Hagg. 2: 5.

Denna bibelvers har varit min klippa under den månad, som gått. När jag lämnade Shanghai förra året, fick jag af fru Hoste en almanacka med bibelord för hvarje månad. Dessa ha varit mig till verklig hjälp, just passande för omständigheterna. April och maj gåfvo löften om frid och tygghet. Under det många andra af Herrens vittnen den tiden måste lämna hem och arbete, fick jag på min Faders ord sitta i ro. I början af juni började röfvarne häromkring att bråka. En lördagskväll kom skolläraren, som hade varit utåt landet, helt upprörd och sade, att nu voro fienderna blott 25 li härifrån, och att det vore bäst, att jag skyndade in i staden, innan porten stängdes. Jag följde med till bibelkvinnans hem öfver natten. Söndagsmorgonen undrade kineserna, om jag inte borde hyra vagn och fara öfver floden till Shansi. "Tänk", sade de, "om det blir strid och larm här, då blir väl fröken ihjälskrämd". Inte ville jag bege mig i väg på söndagen, när ännu inga röfvare kommit. Som det var skördetid, fanns det nog f. ö. ingen vagn att få hyra. Dessutom hade jag ju fått ofvanstående bibelord af Gud för månaden. Nej, det kunde ej vara hans mening, att jag skulle resa bort. Jag sade därför till mina snälla kineser, att jag ämnade stanna kvar på Herrens ord. Men om de ville bereda plats för mig i gosskolans lokal i staden, så kunde jag ju hålla till där, om det blefve behöfligt. Så packade jag ihop det nödvändigaste, förde det dit och låg där om nätterna under ett par veckor. Om dagarna var jag som vanligt härute. Rykten gingo, det ena värre än det andra, om röfvarnes framfart, men Gud lät dem ej komma hit. Flera af deras spioner fasttogos och dödades, och det ser verkligen ut, som om de frivilliga skaror, hvilka drogo ut emot dem, lyckats drifva in dem bland bergen igen. Således blef lugnet återställdt, och vi prisa vår Gud, som hör bön.

När jag sist skref, höllo vi på med en bibelkurs. Tio kvinnor och ett par barn voro då här, och vi hade tre lyckliga veckor tillsammans, ty Gud var med och gaf välsignelse. Jag frågade, om de kunde komma igen efter hveteskörden, och det ville de gärna. Vid vårt stormöte återsåg jag dem sedan alla, och vi bestämde då tiden för nästa läskurs till sista veckan i juni. När så oroligheterna ökades, så att det sattes i fråga, att jag skulle fara härifrån, sved det i mitt hjärta. Jag kunde inte tro, att Gud ämnade svika sitt ord. Han gjorde det icke heller. Genom hans nåd ha vi åter fått samlas. Jag har 7 elever, och flera väntas. Vi ha inga gamla med denna gång, ty de skulle kanske ha svårt att arbeta i värmen. Ett par små flickor äro med sina mammor och läsa, äfven de, efter förmåga. En af kvinnorna är hustru till evangelisten Hsü i Peh-shui. Deras hem ligger ej långt härifrån. Han vill gärna ha sin hustru med ut i arbetet för Gud, helst som eljest ingen kan taga emot kvinnorna på den platsen. Först skulle hon då vistas här en tid för att få undervisning. Första dagarna tyckte hon det såg omöjligt ut att kunna lära sig någonting, men nu börjar hon till sin stora glädje se, att det går genom bön och tålamod. De äro som barn, dessa kära kvinnor, som aldrig varit ute från hembygden. Man får lirka med dem och på alla sätt söka hålla deras mod uppe, tills de väl kommit i farten. Sedan går det med lust. Det gläder mig innerligt att se dem bruka bönen som hjälpmedel. Och vår Guds hjärta gläder sig säkert outsägligt att höra deras stapplande ord. Ty är det icke äfven för dessa, han gaf sin Son i döden, på det att de måtte lefva evinnerligen? Bedjen ock I, kära vänner, att Jesus må bli dyrbar för både små och stora! Mitt hjärta jublar öfver nåden att få vara här och göra det lilla, jag kan, för den min själ har kär.

Hjärtlig hälsning från eder lyckliga

Anna Eriksson.

Sparbössetömning

äger rum, v. G., Trettondagen kl. 6 e. m. i Betesdakyrkan. Missionens vänner hälsas hjärtligt välkomna.

För våra små missionsvänner.

Utdrag ur brev från fru *Sekine Sandberg* i Kina till hennes lilla flicka i Sverige.

Min egen lilla hjärteflicka!

Gud signe dig!

. . . Den 27 augusti lämnade vi Chikungshan, där vi tillbragt sommaren. Samma dag reste över trettio missionärer och en hel del barn hem till sina stationer. Du kan tro att de, som buro min bärstol, hade bråttom. De voro så glada, ty de förtjänade så mycket pengar den dagen. Bitvis sprungo de utför berget. Varje bärstol har fyra bärare, och ibland var jag så rädd, att någon af dem skulle falla och jag "ramla" utför berget. Jag ropade därför till dem: "Ni få inte springa! Kom ihåg, att det är inte ris och mjöl, ni bära, utan en människa!" O, vad de då skrattade, och så sprungo de ännu värre, så att svetten rann utför deras nakna ryggar. Jag måste skratta, jag med. När vi kommo till ett farligt ställe, sade jag: "Om ni springa här, få ni inga drickspengar." Det tog, skall jag säga. "Vi ska' gå så fint", sade de, och så började de sjunga en visa och klevo så sakta nedför trapporna. När vi kommit ned för berget, frågade de helt godmodigt: "Var Si-niang rädd?" "Jag var rädd", svarade jag, "då bärstolen stod nästan upp och ned. Jag hade ju också tre blomkrukor i knäet och en levande kanin. Det var ju inte lätt att sköta, när ni sprungo utför berget." Då skrattade de igen. Vad kineserna ändå äro snälla och roliga!

Ett par av missionärsfamiljerna hade sina kor med sig. Det var minsann inte lätt att få dem med i godsvagnen. Fram emot kvällen, då småttingarna började bli hungriga, gingo tjänarna och mjölkade korna. Barnen gingo med och sågo på. Sedan kommo tjänarna in i den vagn, där vi sutto, med sina stora mjölkhinkar och silade mjölken. Efteråt dukade vi alla fram kvällsmat. Du kan tro, att kineserna voro intresserade av våra tillrustningar. På en låda eller bänk lades en handduk. Så sattes allt gott fram. Vid de större stationerna kan man få köpa stekta höns, kokt fläsk, söt potatis, "mien" (kokta degstrimlor), frukt, grönsaker, ägg, bröd, ja, allt möjligt. Kallt vatten och te finns nästan överallt att köpa. Var och en har sin tekanna med sig. Ja, så går det till på den kinesiska järnvägen.

När vi nästa dag kommo fram till Sinan, möttes vi av bibelkvinnorna och tjänarna, av evangelisten och läraren, som i farten glömt att ta på sig "långrocken". Alla voro de nere. De talade om, att de strax före tågets ankomst hållit på att sopa förmaket, och att alla sakerna stodo ute på gården! Så togo de våra reseffekter med sig och rusade hem för att få i ordning, tills vi kommo. Vi gingo sakta efter, och när vi kommo hem, var allt så fint. Till och med blommor stodo överallt på borden. Kocken höll redan på att steka kött, och en f. d. kock hos tant Maria H., som nu har bod i staden, hade kommit dit för att baka kakor till kaffet. Ja, jag skall säga, att det festades. De voro så glada att se oss och särskilt att få tillbaka tant Maria.

Nästa dag vid tvåtiden skulle vi fortsätta resan. När vi kommo ned till stationen i Sinan, var 3:e klassen på tåget mycket upptagen. En fransk ingenjör, som fick se mig sitta där bland alla kinesgubbarna — pappa höll på att ordna i godsvagnen — kom fram och bjöd mig åka i första klass. Snart kom också pappa dit, och vi hade så trevligt.

I Mienchih stod tant Ida på stationen och tog emot oss. Klockan var då över fem. När vi kommo fram till stationen, kände jag den allra raraste kaffedoft. Kaffebordet stod också dukat i förmaket. O, vad det var gott att få kaffe! Efteråt hade vi vårt lördags-bönemöte. Då voro också farbror och tant Stålhammar med. Tänk du, att Ko sï (vår kock) kommit ända ned till Mienchih för att möta oss!

På måndagen fortsatte vi resan i vagn. Jag var den dagen ganska klen, men Ko sï skötte så väl om allt. Första dagen råkade vi ut för ett hemskt åskväder mitt på stora landsvägen. Regnet stod som spö i backen, och åskan dånade förskräckligt. Pappa, som satt utanför på vagnen, inhöljd i ett oljetyg, såg, hur blixten slog ned blott ett par stenkast från vagnen. Vägen blev alldeles ryslig, så vi måste taga in på första värdshus. Men då hade vi farit långt i regnet. O, vad vi tackade Gud för hans bevarande nåd, då vi i frid kommit under tak!

Nästa dag var vägen också förskräcklig. O, så många vagnar, som fastnat i leran här och där på vägen, medan andra hade vält! Det var ett skrikande och piskande på djuren. Stackars körkarlar och djur! Bäst det var, kom turen till oss. Vår vagn välte rakt upp och ned. Kusken hade försökt köra uppe på en kant för att undgå vattenpölen. Hur jag kom ur, begriper jag inte. Jag bara vet, att jag kröp över djuren, som lågo alldeles under mig i lera och vatten. Jag var så glad, att inte *du* var med. Alldeles säker om var jag, att kaninen var död och mina blommor krossade, ty jag föll rakt på dem. Jag hade haft dem i knäet för att skydda dem. Men, vet du, de leva ännu. Kaninen springer här på gården, och blommorna stå så gröna. Det är tre pelargonier och en mandarinlilja. Det är så roligt, ty pelargonierna äro av samma sort, som ni ha på missionshemmet.

Tredje dagen kommo vi till Gula floden. Vi fingo riktigt andas ut, när vi sutto på färjan, ty då var det ingen fara, att vagnen skulle välta. Du skulle sett, hur vi sågo ut. Vi voro allesammans som lergubbar. Värst var körkarlen, ty han var lerig från huvudet till fötterna.

Väl över Gula floden voro vi inne i Shansi. Du kära gamla Shansi, som oftast har bättre vägar att bjuda oss på! Ko sï var så glad, att vi hade Honan bakom oss, att han sjöng. I Mao-tsin dukade han ett så trevligt middagsbord med en ren handduk på bordet. Och vet du, vad Ko sï kom in med, då vi sutto vid middagsbordet? Jo, en stor klase sköna vindruvor, som han hade köpt på

gatan. Då önskade vi, att du, Inga, Gerhard och Gösta hade varit med oss.

Efter middagen fortsatte vi på *fina* vägar till Chang-tun, som ligger uppe bland bergen. Vi kommo sent på kvällen till samma värdshus, där vi bodde en gång, då du och Gösta voro med, och fingo samma rum som då. Ni, älskade barn, såg jag så levande framför mig. Samma sten, som ni stodo och lekte vid, låg ännu utanför dörren. Jag måste sätta mig ned på stenen och tänka och tänka. Som jag satt där och drömde, kommo några soldater in. De voro skickade från mandarinen för att höra efter, vilka som kommit. Pappa talade med dem; så fingo de vårt visitkort och gingo. Efter en stund kom mandarinen själv. Han talade om att boxare höllo på att slåss i trakten. Soldaterna hade skjutit omkring femtio. Nu ville han skicka soldateskort med oss till Yuncheng. När vi följande morgon kommo ut på värdshusgården, voro också tre beväpnade soldater till häst och väntade på oss.

Det var en härlig morgon, då vi reste däruppe bland bergen. Bönderna hade bråttom ute på åkrarna, och små nakna barn sprungo omkring sina pappor och mammor och lekte. Allt var så stilla och fridfullt; inte sågo vi till några boxare. Jag gick av ibland och promenerade, och så sjöng jag: "Morgon mellan fjällen". När vi skulle ned för berget, var vägen mycket stenig och svår. Det var inte lätt att sitta kvar i vagnen, så jag steg ur och gick. Då kom en av soldaterna till mig och ville ovillkorligen, att jag skulle rida på hans häst. "Jag skall", sade han, "leda den så säkert, att Siniang inte alls skall vara rädd". Var inte det snällt av honom? Jag tycker ju också så mycket om att rida.

Vid femtiden på e. m. kommo vi fram till Yuncheng. Två soldatläger lågo utanför stadsporten. Du kan tro det var roligt att komma hem. Redan på gatan mötte vi flera bekanta, som ropade: "Pingan" (frid) till oss. Vi hade inte väl varit hemma i tio minuter, förrän tant Augustas kock kom med kaffebrickan, så fint dukad och med doftande, färskt, gott vetebröd. Strax efteråt kommo tanterna. Tant Augusta bar kaffepannan och tant Gertrud vattenpannan. Ester kom med vackra gula blommor och tant Fredrika med den *enda* ros, hon hade.

Soldaterna bjödo vi på te, och nu talade de om, att de hade hört skott på skott, medan vi voro uppe bland bergen, men att de inte då velat tala om det, för att vi inte skulle bli rädda.

Men nu, min älskling, är du nog trött efter den långa resan? Säg, är du inte? O, vad mamma tänker på sin flicka och sina båda gossar! Nu skall du hälsa alla, alla, också din snälla söndagsskolfröken, som kom till dig, när du hade mässling.

Din egen Mamma.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelseämnen:

Böndagen d. 16 oktober (sid. 178, 179). — Att Herren sparat br. O. Carléns lif (sid. 180). — Att syskonen Berglings med deras barn och frk. Ohrlander icke blefvo krossade genom det nedstörtande loftet. — Att Herren hört bön och frälst blinda Ma (sid. 180). — Att så många nya hem öppnats i Yuncheng för möten bland kvinnor. — Den insats, som göres af Ma ta sao. — Syster Fredrika Hallins verksamhet. — Att Herren hört de böner, som uppsändts för frk. Ester Berg, beträffande inlärandet af språket. — Att Hvita Vargen icke mer höres af (sid. 180—181). — De uppmuntrande meddelandena i frk. Svea Wibells bref (sid. 181—182). — Den kraftiga verkan mr Eddys möten haft öfver tusentals af Kinas unge män. — Församlingens i Yuncheng tillväxt. — Att lugn råder på hela fältet (sid. 183).

Att tillfällena till missionsarbete äro rikare än någonsin, och att den förr så fientliga befolkningen i Honan numer visar sig vänlig och tillgänglig (sid. 186). — Guds välsignelse öfver arbetet i Uanchuan och kringliggande byar. — De vid stormötet i Ishih 11 nydöpta, särskildt gumman Feng (sid. 187—188). — Att Herren bevarade vår ensamma syster Anna Eriksson under röfvareoroligheterna på våren och i somras, och att hon i trons frimodighet kunde fortsätta sitt arbete. Den mottaglighet för evangelium, som visat sig hos många bland de af henne omtalade kvinnorna (sid. 188).

För den Herrens välsignelse, som hvilade öfver syföreningens för S. M. K. försäljning.

Böneämnen:

Att Herren om möjligt må skona Kina för krig med Japan och för oroligheter från mandschuernas sida (sid. 180—183). — Att fru Dagny Bergling må bli fullt återställd (sid. 180). — Arbetet bland kvinnor i Yuncheng (sid. 181). — Den af frk. Wibell omtalade mannen (sid. 181). — Att fru Augusta Berg åter må få upptaga arbetet i flickskolan. — Tre bröder och tre systrar för Shensi. — Skolverksamheten samt medel till dess underhåll. — Br. Malte Ringbergs fulla vederfående (sid. 182). — En ung för seminarieverksamheten lämplig broder. — Herr Wangs K. F. U. M.-verksamhet i Yuncheng (sid. 183).

Vinterns tältmission i Honanfu distrikt. — Att br. Beinhoff måtte bli i stånd att anställa två lofvande unga män som evangelister. (Behofvet af infödda arbetare är så mycket större, som br. Beinhoff är ensam manlig missionär i hela det stora Honanfudistriktet. — Honanfu-församlingens tillväxt (sid. 186—187). — De nydöpta i Ishih, att de må bevaras i nåden och blifva trogna vittnen, hvar och en på sin plats. — Evangelisten Hsüs hustru i Pehshui. (sid. 188).

Att Herrens Helige Ande i rikt mått må hvila öfver alla S. M. K:s missionärer och infödda medhjälpare liksom öfver alla missionens medarbetare i hemlandet.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under november månad 1914.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
1204.	»Ett löfte till Herren»	20: —
1205.	L. E., Sthlm	30: —
1206.	Enligt önskan af en hemgången missionsvän från V. i Kumla, till underhåll af Maria Nylin och Axel Hahne	50: —
1207.	C. A. A., Björkeryd	50: —
1208.	Ur sparbössan på Exp. gm O. A. O., Östervåla	13: 50
1209.	Ur A. O:s sparbössa gm O. A. O., Östervåla	1: 85
1210.	O. P., Vreta gm O. A. O., Östervåla	5: —
1211.	Kollekt i Harbo gm O. V. U.	5: —
1212.	O. och C. L., Sala, sparb.-medel	5: —
1213.	Mfg i Gamsebo	5: —
1214.	Mfg i Sala	5: —
1215.	S O., Sala, sparb.-medel	5: —
1216.	»Onämnd»	50: —
1217.	X.	5: —
1218.	I. P., Grimshult	3: —
1220.	F. P.	9: 94
1221.	Kollekt i Foxerna	10: 01
1222.	A. och J. L., Skelderhus	20: —
1223.	Från skolflickor i Ateneum	3: 23
1224.	»Vänner i Uppsala»	50: —
1225.	»En Kinavän» gm C. V. C., Leksberg	10: —
1227.	B, Gtbg	200: —
1228.	K., Eriksberg, Gtbg	100: —
1229.	A. R., Gtbg, till fru Böllings underh.	50: —
1230.	»Libanon», Gtbg, resemedel	75: —
1231.	I—l	500: —
1232.	En slät guldring	10: —
1233.	G. G., Marieholm	20: —
1234	K. F. U. K., Venersborg	100: —
1235.	Kontant inrop vid auktionen 23 sept. gm P. A. B., Halltorp	11: 70
1236.	För kaffe m. m. gm P. A. B., Halltorp	10: 25
1237.	M:tz gm P. A. B., Halltorp	5: —
1238.	P—n gm P. A. B., Halltorp	10: 35
1239.	Insamling vid sammankomster gm P. A. B., Halltorp	11: 50
1240.	Tillägg gm P. A. B., Halltorp	1: 20
1242.	M. A., Köping	10: —
1243.	»Från en missionsvän i Björka» gm G G., Motala	40: —
1244.	Skeftesfalls arbetsförening	50: —
1246.	I. G. L., gm E. P., Björka	5: —
1247.	Kollekt i Broddetorps kyrka den 1 november	5: —
1248.	Kollekt i Bolums missionshus den 2 november	15: 24
1249.	Kollekt i Häggums missionshus den 3, 4 november	30: —
1250.	Kollekt i Rådene 5, 6 november	10: —
1251.	Kollekt i Borgunda missionshus den 7, 8 november	14: —
1252.	Kollekt i Stenstorps missionshus den 8, 9 november	25: 70
1252.	F. B., Stenstorp	3: —
1254.	B. G. E., Åsaka, resebidrag	10: —
1255.	Årnäs församling, resebidrag	10: —
1256.	Warnhems församling, resebidrag	5: —
1257.	Lundby » »	5: —
1258.	Forshems » »	3: —
1259.	Kollekt i Warnhem	32: 87
1260.	W. K., Forshem	5: —
1261.	H. J., Forshem	5: —
	Transport	1,745: 34

N:o		K. Ö.
	Transport	1,745: 34
1262.	Tackoffer på 60-årsdagen	100: —
1263.	Fru J.	5: —
1264.	Ett försåldt arbete	10: —
2165.	B—m, »en skuld»	11: 50
1266.	Björnö Jungfruförening, till Maria Hultkrantz underhåll	70: —
1270.	E. N., Brännland	5: —
1271.	A. B., Habo	2: —
1272.	Kollekter i Luth. missionshuset samt sparb.-medel gm A. L., Helsingborg	110: —
1274.	St. Mölarps öresförening	50: —
1276.	»I - g, Nora, Ps. 116: 1»	10: —
1277.	G. S., Uppsala, till M. Ringbergs underhåll	25: —
1278.	A. A, Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	30: —
1283.	Vartofta Åsaka församlings syförening	150: —
1284.	S. J., Eksjö	50: —
1285.	Kollekt i Hofva gm H. B.	20: 20
1286.	»Missionsvän», Bergby	5: 20
1288.	F. G. D., Götene, rab. å H. S. Ö.	1: 12
1289.	L. S. »En grundplåt till Estrid Sjöströms utresa»	10: —
1290.	E. H. gm A. B., Skellefteå	10: —
1291.	I. W., Ursviken, sparb.-medel	3: 31
1292.	Simtuna syförening	100: —
1293.	H. L., Norrköping	20: —
1295.	H. E., Vånga, Rab. å H. S. Ö.	2: 75
1297.	M. L., Gislöf	5: —
1298.	»Tackoffer den 21 nov.», till Emma Anderssons hemresa	100: —
1299.	Ekekulls mfg	30: —
1300.	A. H., Kalmar	38: —
1301.	R. J., Sthlm, till M. Ringbergs underh.	20: —
1302.	J. N., Kramfors, till Barnens Hem	2: 50
1303.	G. S., Lidköping	9: 75
1304.	R. R., Sthlm	5: —
1305.	Kollekt i Lidköping	32: 78
1306.	H. G., Djursholm	50: —
1307.	»Onämnd», Tranås	10: —
1310.	»Blommor på en älskad väns kista» af H. R.	10: —
1311.	A C—n	5: —
1312.	R—n, Gamleby	10: —
1313.	L—m »	10: —
1314.	M. V., Dalskog, gåfva och rab. å H. S. Ö.	8. 19
1315.	»Juloffer» från Näfvelsjö	1: 50
1317.	»Tackoffer» från A. H.	5: —
1318.	»Tackoffer»	5: —
1319.	K. S., A. O., till Emma Anderssons hemresa	20: —
1321.	S., till Emma Anderssons hemresa	15: —
1322.	L. och A. S., Skara, till Emma Anderssons hemresa	14: 37
1323.	P. L., Striberg, till Emma Anderssons hemresa	50: —
1324.	Östra Härads Kristl. Ungd.-förb. till C. Bloms underhåll	200: —
1325.	Nömmeholms mfg	50: —
1826.	Ur missionskassan, Vinköl	25: —
1327.	Kollekt i Vinköl 27 november	14. 38
1328.	Hara syförening gm A. L.	110: —
1329.	Nässundets och Bergsjö syförening	25: —
1330.	Kollekt och gåfva från Köping	22: 25
1332.	Kollekt i Sunne	16: —
1333.	C. M. O., Sunne, resebidrag till Karlstad	1: 90
1334.	Kollekt i K. F. U. M., Karlstad	10: —
1335.	» i Karlstad	13: 01
1336.	Resebidrag till M. P., i Kristinehamn	10: —
1337.	»Två Kinavänner», Kristinehamn	3: —
1338.	Kollekt i Kullen, Nässundet	12: 44
1339.	» i Örebro	10: 61
	Transport	3,527: 10

N:o			Kr. Ö.
	Transport	3,527: 10	
1342.	»En Elisabethsgåfva»	5: —	
1343.	A. A., Götene, »för yttre missionen»	5: —	
1344.	Kollekt i Håkentorps misssionshus den 11 november	14: 03	
1345.	Kollekt i Sätuna sockenstuga den 12, 13 november	14: 31	
1346.	K. P., Sätuna	10: —	
1347.	Kollekt i Bolums missionshus den 14 november	6: 96	
1348.	Kollekt i N. Lundby missionshus den 16 november	15: 10	
1349.	Kollekt i Öglunda missionshus den 17 november	5: 21	
1350.	Kollekt i St. Foxerna den 18 nov.	6: 79	
1351.	»Onämnd»	5: —	
1352.	Kollekt i Axvalls missionshus den 20 november	10: 45	
1353.	S. E., Skara	3: 25	
1354.	L. S., Skara	17: 30	
1355.	Kollekt i Händene skola den 26 nov.	5: 57	
1356.	» i Emmanuelskyrkan, Lidköping, den 29 november	41: 64	
1357.	»Axels sparbössa»	1: 20	3,693: 91
	Särskilda ändamål:		
1219.	S. S., Storängen, för Josua i Mienchih	50: —	
1226.	E. L—d, tackoffer, Ps. 116: 14, till gatukapellet i Yuncheng	5: —	
1241.	K. och T., till en ridåsna för Ingeborg Ackzell	70: —	
1245.	»Onämnd», Norrköping, till fru Stålhammar att användas för fattiga kineser	2: —	
1267.	Haggai 2: 9, 10, »till det nya kapellet i Sinan»	12: 72	
1268.	Mika 7: 11, »till det nya kapellet i Sinan»	5: —	
1269.	»En liten sten i det nya kapellet i Sinan»	2: 28	
1273.	J. A., Svartbol, för kvinnoarbetet i Pucheng	13: 50	
1275.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio-hai	40: —	
1279.	A. R., Malmö, för Cheng ta-sao	55: —	
1280.	C. R., Malmö för Chang Chi-cho	55: —	
1281.	A. R., Malmö, sparbössemedel till sommarhemmet	7: 50	
1282.	Huskvarna söndagsskoleförening, julgåfva för skolgossen Heo Foh Yuen	10: —	
1287.	Sunne Kristl. Ungd.-förening för Chao Hsiang-tao	50: —	
1294.	H. L., Norrköping, till Rob. Berglings skolgossar	10: —	
1296.	»Ett löfte till Gud från onämnd, till skolorna i allmänhet	500: —	
1308.	J. J., Tranås, för Chen Kwen	200: —	
1309.	»Från Rya», till H. Tjäders kapellbyggnad	30: —	
1316.	H. L., Ekeliden, till kolportörv. i Hoyang	15: —	
1320.	Syföreningen n:r 1 till bibelkvinnor i Honanfu	95: 55	
1331.	Hednavännernas Allians för Loh Teh-tao	62: 50	
1340.	»Två vänner» i Fälterud, »till det nya kapellet i Sinan»	23: 85	
1341.	S. J., Örebro, »till det nya kapellet i Sinan»	20: —	
1358.	»Gunnars sparbössa, till O. Cariéns verksamhet»	10: —	1,344: 90
	Summa under november månad kr.		5,038: 81

Med varmt tack till hvarje gifvare!

Så söker man nu hos förvaltarne intet annat än att hvar och en skall finnas trogen. 1 Kor. 4: 2.

Missionslitteratur.

Tillkomme ditt rike, julbok utgifven på föranstaltande af Svenska kyrkans Missionsstyrelse. 9:de årg., L. Nordblads bokh., Uppsala, i distr. Pris: Häftad kr. 1: 25, klotb. kr. 1: 75.

Stjärnan från Betlehem, illustrerad jultidning för barn och ungdom. Samma utgifvare och distributör. Pris: 15 öre.

Anmälan för år 1915.

Kinamissionstidningen Sinims Land

börjar med år 1915 sin 20:e årgång. Vi hafva på grund däraf en särskild anledning att resa ett Ebenezer. Under ödmjuk tack till Gud kunna vi säga, att vår missionstidning åtminstone i någon mån fått tjäna hans rikssak. Af våra kära syskon ute på fältet är det några, som just genom läsningen af Sinims Land blefvo vissa om sin kallelse att såsom Guds sändebud utgå till Kina, och bland missionens vänner i hemlandet är det flera, som genom vår lilla tidning fått en förökad kärlek till missionen och ett allt djupare intresse för Guds verk bland Kinas folk. Särskildt de, som läsa så att säga »med pennan i handen», d. v. s. stryka under de olika böne- och tacksägelseämnen, som förekomma i missionsmeddelandena, och sedan troget bära fram dessa inför nådens tron, hafva — så vittna de själfva — erfarit, att deras lif härigenom blifvit vida rikare och lyckligare. På detta sätt har missionen äfven erhållit ej så få »pelare», hvilka i det fördolda bära upp missionen, och hvilkas tjänst äger ett omätligt värde.

Af detta framgår, hvilken betydelse det har, att vår missionstidning blir spridd, känd och läst. Ett varmt ***tack*** *uttala vi härmed till dem af våra vänner, som med trofast kärlek, med personlig uppoffring och icke litet besvär verkat för tidningens spridning. Vi vilja äfven tillropa eder: Tröttnen icke utan söken under bön till Herren att för vårt missionsblad vinna nya vänner! Med hvarje ny verklig* ***vän*** *vinner missionen en ny* ***förebedjare,*** *och först evigheten skall uppenbara, hur mycken kraft och välsignelse, som på förbönens väg kommit missionen till del.*

Kinamissionstidningen Sinims Land kommer, v. G., att utgifvas efter samma plan som hittills med två nummer i månaden.

Om 5 ex. eller därutöfver önskas, kostar tidningen, rekvirerad från expeditionen, endast 1 krona. Prenumerantsamlare erhålla äfven hvart 6:e ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tages, bör prenumerationen ske på posten. *Priset, postarfvode inberäknadt, blir då för helt år kr. 1: 35 och för halft år 75 öre. Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2: 40. Profnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: Malmtorgsgatan 8. Stockholm C.*

Redaktionen.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1914.